

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — APRILIE 2000

Curierul Adventist

6 LIBERI SĂ FIM
RESPONSABILI

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrite nesolicitate. Sunt bine
venite informații și inițiative din
viața comunităților. Aprecieri
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

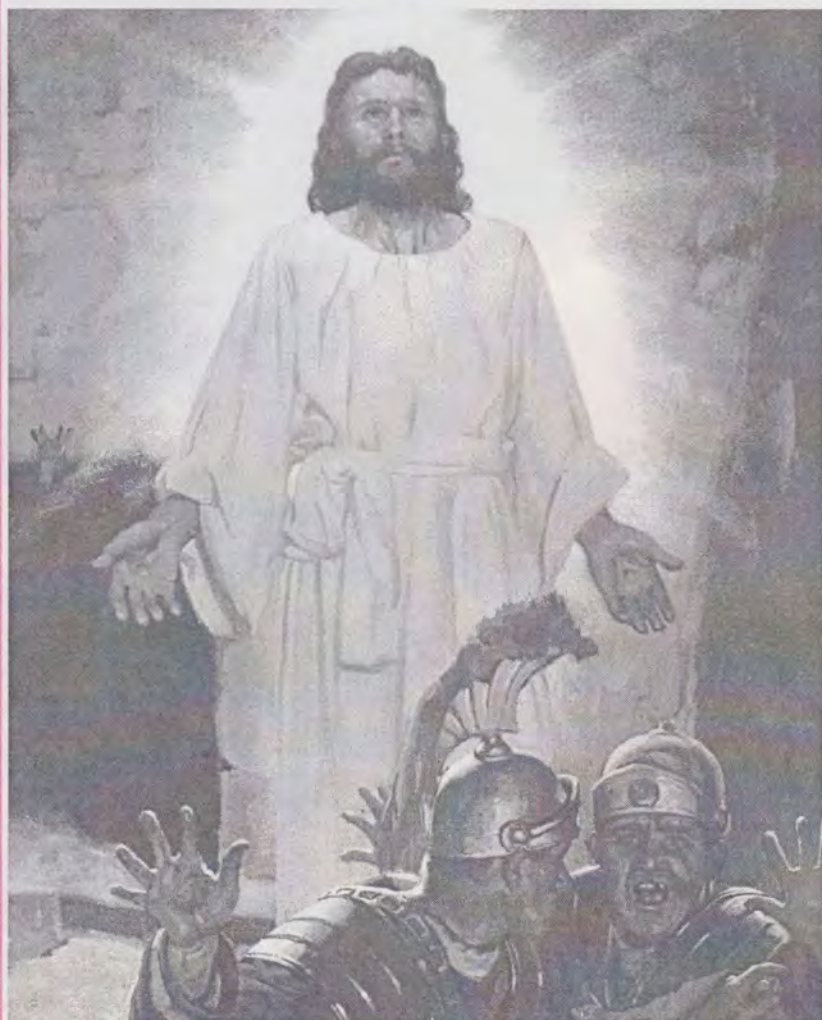
**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 4**

Pentru cel credincios, Hristos este învierea și viața. În Mântuitorul nostru s-a recâștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viață în Sine pentru a-l învia pe acela pe care El voiește. El este învestit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care a depus-o în firea omenească o ia din nou și o dă omenirii. „Eu am venit”, zicea El, „ca ei să aibă viață, și s-o aibă din belșug”. „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 10,10; 4,14; 6,54).

Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbește despre ea ca și cum ar fi o clipă...

Aceeași putere care a înviat pe Hristos din mormânt va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, dar și în cea viitoare.

Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 663

Ce face ca o biserică să fie creștină?

Adrian Bocăneanu

Abia începusem să citesc o carte, când o întrebare m-a izbit pe neașteptate: „Dacă un grup de atești s-ar preface că sunt o biserică creștină, cu obișnuitele slujbe religioase, cu expresiile tipice, cu rugăciunile și programele specifice, în ce fel s-ar deosebi de ceea ce se întâmplă în mod obișnuit în biserică ta?”

La început, am rămas paralizat. Parcă ecranul s-a făcut alb. Apoi probabil că m-am speriat de atâta liniște și au început să mi se îngheșue în minte, cu febrilitate, tot felul de răspunsuri. Dar acestea erau urmate imediat de contraîntrebări, tot mai neliniștitoare:

• A, știu! Nu ar fi dispuși să facă nici un sacrificiu pentru biserică! Și totuși mulți oameni își dedică viața și mijloacele unor cauze, nobile sau detestabile, fără să facă din acestea o religie.

• Cred că s-ar simți imediat la rugăciune. Ar fi foarte stângaci și lipsiți de căldură, de ardoare. Dar oamenii lor li se întâmplă destul de des ca să se emoționeze de propriile lor cuvinte: idei creative, forță poetică, ritm și culoare, apel la valori morale și sociale de necontestat, referiri la istorie și viziuni ale viitorului. Materia din care este făcut creștinismul este atât de „fierbinte”, încât incendiază și spiritul celui ce nu crede.

• Dacă ai urmări puțin discuțiile sau cuvântările lor, ai descoperi imediat că lipsesc noțiuni ca Dumnezeu, mântuire, har. Dar dacă acești creștini atești ar folosi totuși aceste cuvinte, prin care s-ar referi metaforic la forța sau rațiunea supremă, la eliberarea de forțe oarbe din interior sau din exterior sau la șansa nesperată a unui nou început? Cuvintele nu înseamnă mare lucru până nu știm cadrul de referință în care sunt folosite.

• A, cred că s-ar certa mereu, și până la urmă „biserică” s-ar destrăma. Dar dacă ar fi bine crescuți și atenți să nu se rănească? Poate că ar fi chiar mai plăcut decât într-o biserică de credincioși!

• Nu ar avea nici un sens al misiunii! Dar oare creștinii adevărați sunt singurii care urmăresc ceva mai mult decât nevoile și dorințele egoiste?

• Imediat s-ar putea detecta erorile doctrinale! Adevărul nu poate fi descoperit de cei care nu cred! Așa este, dar istoria ne arată că doctrina celor mai sinceri și consacrați creștini a fost adesea umbrată – ca să nu spunem chiar întunecată – de grave erori.

Alte și alte răspunsuri mi-au venit în minte, dar parcă fiecare aducea după sine o contraîntrebare. Să fie oare totul atât de relativ, atât de nesigur?

Din fericire, Dumnezeu nu este atât de șovăitor: „Totuși, temelială tare a lui Dumnezeu stă nezugrăvită” (2 Tim. 2,19). Oricâte întrebări I-am pune, oricâtă virtuozitate dialectică am arăta, Dumnezeu îi distinge cu precizie pe creștinii autentici de activiștii cei mai zeloși.

„Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”

Dacă așezăm accentul pe primul cuvânt, vom recunoaște că noi singuri nu vom putea niciodată să facem pe deplin și sigur deosebirea. Noi vedem exteriorul, care adesea este derutant, și deducem interiorul, care este mai complex decât putem noi să stăpânim. Numai El cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. Dacă accentuăm cuvântul „cunoaște”, întărim convingerea în acuratețea judecății Lui în contrast cu părerile și prejudecățile noastre. Cunoașterea de către Dumnezeu a răspunsului omului la inițiativa Sa salvatoare L-a pus în mișcare. Cu o hotărâre nestrămutată și cu o energie gigantică, „pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său... Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit” (Rom. 8,29.30). Și pe drept așezăm accentul pe ultima parte: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”.

Când căutăm biserica, adevărul doctrinei și închinarea corectă sunt factorii vitali. Când vrem să ne asigurăm că suntem creștini autentici, doar Dumnezeu ne poate spune, pentru că El „cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”. Cât despre ceilalți, câteodată vedem mai mult decât este și ne luăm după aparențe sau, dimpotrivă, nu putem să le recunoaștem cetățenia cerească pentru că nu răspund așteptărilor și pretențiilor noastre. Dar ce se întâmplă într-o biserică de creștini care „sunt ai Lui”?

„Origine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărâdelege”

Cuvintele acestea descriu o mișcare cu o direcție clară. Cine se apropie de Domnul se depărtează de fărâdelege. Cine se apropie de fărâdelege, se depărtează de Domnul. În discuție este pocăința și căutarea vie după asemănarea cu Domnul.

Pocăința nu se termină o dată cu venirea la Domnul. Pocăința nu este necesară doar când descoperim că am ținut altă zi decât a spus Domnul. Ne umilim înaintea sfînteniei lui Dumnezeu nu doar când am căzut în noroi. Chiar unei biserici care spune cu sinceritate și cu adevăr: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, Domnul îi spune: „Pocăiește-te!” (Apoc. 3,17.19). Ateismul, orice culoare religioasă ar îmbrăca, nu poate conduce la pocăință. Recunoașterea lui Dumnezeu duce întotdeauna la pocăință. Pentru natura umană, pocăința nu este nici dorită, nici posibilă. Acolo unde ea are loc, putem să ne scoatem încălțămintea din picioare, pentru că Domnul este în locul acela.

CUPRINS

3, 5 Editoriale

6 Liberi să fim responsabili

10 O privire spre sesiunea Conferinței Generale

11 Biserica în așteptare

12 Cum era odată

13 Sărbătorim deose- birile dintre noi

18 Lecții de(spre) har

20 Spălatul pe jos și rugăciunea

21 Colțul copiilor

22 Pagina de sănătate

24 (Ne)liniștea unei generații – 11

26 Jurnal senegalez

27 Educație pentru misiune

29 Știri

31 La odihnă

Declarația Conferinței Generale privind Controlul Nașterilor

Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru hrana spirituală pe care o primim, pe care o scrieți împreună cu colectivul de redacție. Vă aducem mulțumirile noastre pline de recunoștință pentru că primim cu regularitate revistele *Curierul Adventist* și *Semnele Timpului*. Primind *Curierul* din februarie 2000, atenția mi s-a oprit asupra Declarației Conferinței Generale privind Controlul Nașterilor. În ea se spune: „Pentru cei care au decis să aibă copii, alegerea aceasta nu poate fi nelimitată. În această alegere a lor, viitorii părinți trebuie să țină seamă de câțiva factori... inclusiv de capacitatea lor reală de a asigura cele necesare copiilor (1 Tim. 5,8: 'Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios')”. Este foarte adevărat că un credincios trebuie să aibă grijă de familia și de copiii lui, dar declarația vorbește despre limitarea numărului de copii în raport cu posibilitățile fiecăruia. Și dacă aceasta va fi rezoluția, precis că fiecare va prefera să nu aibă copii. Motive se vor găsi...

Vă rog, studiați mai amănunțit Biblia, și veți constata că Dumnezeu nu a limitat viața copiilor. Dumnezeu spune: „Lăsați copiii să vină pe lume și nu-i limitați”. Când l-a creat pe om, Dumnezeu a înscris și a programat în sângele lui totul, inclusiv câți copii trebuie să naștem și noi. A întrerupe viața fie înainte, fie în timp ce se formează, fie după apariția sa, fie mai târziu constituie o crimă. Este același păcat a planifica numărul de copii pe care să-i ai, a opri sarcina sau a lua viața după ce este pe lume. Noi trebuie să avem credință, căci Dumnezeu poartă de grijă și de pășările cerului, cu atât mai mult de copiii Săi.

Aș dori să rămânem la ce stă scris: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul” (Gen. 1,28). Fără alte motive și clauze, care nu corespund voinței lui Dumnezeu.

Încolo vă dorim îndeplinirea tuturor dorințelor de bine. Frățietatea din Berlin vă transmite un salut de pace.

P. Hildebrandt, Berlin

Consider că este foarte important să reținem din apelul dv. avertismentul să nu bazăm hotărârile privind mărimea familiei pe motive egoiste sau pe lipsă de credință. Sunt însă factori legitimi care să conducă la decizii responsabile, cum ar fi sănătatea părinților, mai ales a mamei, condițiile de viață și de educație etc. Dumnezeu ne invită să-I fim parteneri în procesul procreării (și nu doar niște executanți lipsiți de rațiune și de răspundere). – Redactorul

„Poate biserica să fie o familie bolnavă?”

Sunt un tânăr de 28 de ani și am fost adventist o perioadă de doi ani. Totuși conștiința proprie m-a îndemnat să revin în comunitatea pe care am părăsit-o, căutând permanent să descifrez cuvintele Domnului Isus Hristos: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6).

Ceea ce m-a determinat să scriu a fost articolul „Poate biserica să fie o familie bolnavă?”, de Carol Cannon (*Curierul Adventist*, ianuarie 2000).

Biserica este formată din membri, iar aceștia sunt purtătorii, atât în vorbire, cât și în fapte, ai „cunoașterii lui Hristos Isus” (Fil. 3,8). O viață în deplină siguranță și plină de farmec nu poate fi realizată decât prin alegere, iar alegerea determină conduita. Alegerea nu poate fi decât Hristos, iar conduita este una singură, cea plină de dragoste, credință și speranță pentru Dumnezeu și pentru semenii.

Consider esențială însă conștientizarea rostului nostru pe această lume în lumina Bibliei și a Spiritului profetic, pentru a putea ieși din cercul vicios în care am alunecat, înșelându-ne singuri cu privire la viața noastră spirituală, textul scripturistic fiind edificator: „Pentru că zici: 'Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic', și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3,17).

Desigur, există speranță pentru această „situație de criză”. Ne trebuie, în primul rând, curaj să recunoaștem starea noastră laodiceană și apoi toate celelalte calități pe care le cere Dumnezeu de la noi.

Alberto Aichel, Brăila

Ierarhie fără ierarhi

Beniamin N. Roșca

Rusia, România și nu mai puțin America trec prin febra electorală anul acesta. Bani, strategii, știința experților, puterea de seducție, viclenii și alianțe, totul este pus în mișcare pentru a câștiga.

Recunoaștem că este o oarecare emoție și printră adventiștii din România, pentru că nu doar la Toronto vor fi alegeri în 2000, ci și aici, acasă. Și acestea sunt mai aproape de noi nu doar ca timp, ci și ca efect.

Sistemul reprezentativ

Esența acestui sistem constă din punerea în aplicare a preoției tuturor credincioșilor. Toți avem o legătură nemijlocită cu Dumnezeu, și El ne poate răspunde fiecăruia. Toți deci îl putem reprezenta. Dar nu toți putem fi corpul conducător al bisericii. Biserica apostolică oferă modelul unei conduceri printr-un corp de conducători.

Cum se face că, printr-un mecanism nu întotdeauna în desăvârșită stare de funcționare, noi alegem delegați al căror vot să reprezinte și votul nostru în cazul alegerilor de la conferințe, uniuni și Conferința Generală? Ne reprezintă ei cu adevărat sau sunt doar piesele unei mașini de vot manipulabile? Depinde de calitatea bisericii.

Sistemul acesta are și slăbiciuni. Una dintre ele ar fi aceea că, pentru a-și atinge scopurile, cineva – o persoană sau un grup – poate angrena într-o manipulare grupuri mari de credincioși sau reprezentanți ai acestora, în timp ce în alte sisteme bătăliile se dau doar la vârf, omul de rând rămânând neatins.

Ce și pe cine reprezentăm

Pasaje cum ar fi Matei 18,18; Fapte 15,13-29; 13,1-3 ne arată că Dumnezeu își delegea exercitarea autorității unor oameni aleși fie pe căi directe, speciale, fie prin reprezentanți care numesc sub inspirația Duhului Sfânt.

Un comitet ales așa reprezintă autoritatea lui Dumnezeu, pe care o exercită pentru realizarea intereselor Lui și pe căile stabilite de El prin îndrumare directă (Biblia, Spiritul Profetic) sau pe calea hotărârilor succesive ale comitetelor acreditate.

În același timp, delegații îi reprezintă pe cei care i-au trimis, care i-au ales. O comunitate, un district, o zonă, o etnie, un grup de vârstă sunt reprezentate, cu toate interesele lor. Uneori, și grupurile de presiune își găsesc reprezentanți.

Dumnezeu Se descoperă tuturor. Interesele Lui primesc culoare în același fel în care cărțile inspirate ale Bibliei poartă amprenta personalității scriitorului uman. Interesele noastre, purtătoare ale intereselor Lui.

Fiecare este dator deci să descopere, să înțeleagă și să reprezinte el însuși interesele lui Dumnezeu. De multe ori însă, se văd urme ale orchestrărilor omenești.

Putină istorie

În 1914,¹ a fost organizată Conferința Română a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, cu un număr de 523 de membri din vechiul Regat.

Între 8 și 11 iulie 1920, a avut loc prima conferință

pe uniune a adventiștilor din toate provinciile românești. Erau pe atunci aproximativ 2000 de membri (2540 la sfârșitul anului), organizați în 99 de comunități și grupe. Fratele P. P. Paulini a fost ales președinte. Erau prezenți A. G. Daniels, președintele Conferinței Generale, L. H. Christian, președintele Diviziunii Europene, și Guy Dail, secretarul acesteia.

Cum se făceau alegerile la început? Destul de simplu. Anual sau la doi ani, cu ocazia unor „conferințe” organizate la nivel central sau teritorial, când adventiștii se consolidau doctrinar și relațional, se făceau și alegeri sau numiri în funcții. Biserica a crescut într-un ritm foarte susținut în primele decade, iar mișcarea de personal dă senzația schimbării mecanicilor de locomotivă în timpul parcursului.²

A urmat o perioadă confuză, începând cu 1949.

Din 1990, se intră în normalitate din punct de vedere al timpului tinerii adunărilor generale electivă, atât în bisericile locale, cât și la nivelul conferințelor și la cel al uniunii. Neajunsuri moștenite din perioadele interbelice și postbelice și-au făcut însă simțită prezența.

Ce este de făcut? Punem întrebarea nu pentru a da sfaturi, ci pentru a propune să ne-o punem și pentru a căuta răspunsul bun. Am moștenit un sistem de conducere. Credem că alegerea lui a fost inspirată. Cum să-l folosim pentru ca rezultatul să fie nu cel așteptat de noi, ci cel pe care îl așteaptă Dumnezeu?

Ierarhie fără ierarhi

Cum poate fi condusă o biserică ai cărei slujitori hirotoniți sunt toți egali din punct de vedere al responsabilităților spirituale, unde se înaintează prin continuități și rupturi, unde generalii au solda aproape egală cu a ofițerului de trupă?

Avem o sugestie în Daniel 12,1: „În vremea aceea Se va scula marele voivod Mihail”. Și în Apocalipsa 10,1-7, unde Mihail jură că „se va sfârși (împlini) taina lui Dumnezeu” (vers. 7), adică planul inițiat de Dumnezeu pe pământ. De acest plan, Planul Mântuirii, sunt legate cele mai mari interese, nu doar de pe micul nostru Pământ, ci din întregul Univers.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are un singur Ierarh. El este Cel care S-a pus pe Sine deoparte pentru pacificarea universului. Avem privilegiul să-I ascultăm comenzile. Să-L privim în ochi și, dacă mâna nu tremură, bătută de frisoanele intereselor pământești, putem ridica mâna. Va fi votul Lui, în timp ce e votul nostru.

Când vom căuta un nume, să ne întrebăm: Cât cunoaște omul acesta din planurile Lui? În ce măsură este în stare și dispus să le împlinească? Nu pe ale lui, ci pe ale Cerului.

Dacă vom spune: „Acesta este doar un ideal, să ne vedem noi de interesele noastre prezente”, nu-L vom putea aclama ca Președinte al veșniciei. Ar însemna că acum nu am făcut alegerea cea bună.

¹ Cărări vechi și noi, pag. 96

² Ibid., pag. 101-108

Beniamin N. Roșca este director al Centrului Adventist de Resurse și Documentare.

Liberi să fim responsabili

Libertatea religioasă în Biserica Adventistă

Bert B. Beach

Încă din primele sale zile, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a luat o poziție energică și fermă în favoarea libertății religioase. În general însă, atunci când vorbesc despre libertatea religioasă, adventiștii se referă la libertatea religioasă civilă, la libertatea conștiinței fiecărei persoane față de stat, de societate sau de alte biserici.

Adventiștii au scris și au spus foarte puțin despre libertatea religioasă în biserică; fără îndoială, acest lucru se datorează în parte faptului că biserica, prin însăși natura ei, este o societate voluntară, căreia oamenii nu sunt obligați să i se alăture și pe care oricine care se simte restrâns este liber să o părăsească.

Două documente importante – *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* și *Regulamentul (Working Policy) Conferinței Generale* – ne ajută să definim cine sunt adventiștii de ziua a șaptea și să organizăm viața bisericii. În aceste documente nu se spune nimic concret cu privire la libertatea de conștiință în interiorul bisericii; dar în ambele documente există un număr de concluzii asupra cărora s-a convenit și care au de-a face cu autoritatea și cu unitatea bisericii, precum și cu nevoia de armonie și de loialitate între membrii ei.

De exemplu, printre cele 11 „păcate grave” care pot constitui un motiv ca o persoană să fie pusă sub disciplina bisericii, *Manualul Bisericii* enumeră mai întâi pierderea credinței în punctele fundamentale de doctrină sau răspândirea unor învățături contrare acestora, iar la numerele 7 și 8, a face parte dintr-o mișcare sau organizație dezbinatoare sau neloială și refuzul perseverent de a recunoaște și de a se supune autorității legal constituite a bisericii.

În sine, libertatea de conștiință a persoanei nu este limitată prin aceste declarații, dar biserica a ajuns la concluzia că exteriorizarea convingerilor prin acțiuni are limite, așa cum vom vedea. Datorită unei teologii care proclamă prioritatea alegerii personale în favoarea sau împotriva lui Dumnezeu, biserica nu are și nu dorește un departament al Inchiziției, care să investigheze conștiința și convingerile personale ale oamenilor. Doar atunci când în mod evident acțiunile unei persoane atentează la libertatea și la binele bisericii,

disciplina bisericii este privită ca un remediu pentru a reface unitatea și armonia între membri.

Aspecte ale libertății

De-a lungul secolelor, gânditori și scriitori creștini au descoperit patru aspecte majore ale libertății, care influențează în mod direct viața credincioșilor în mod individual și părtășia bisericilor locale în care ei se adună. Acestea includ următoarele:

1. *Libertatea conștiinței individuale.* La fel ca Martin Luther, credincioșii trebuie să spună: „Sunt captiv conștiinței mele”.

2. *Libertatea de a descoperi adevărul.* Există o legătură de nezdrunțat între adevăr și libertate, pe care Domnul Isus a prins-o în mod memorabil în declarația: „Adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,32). Este interesant faptul că Domnul Isus nu a spus că libertatea ne va face demni de încredere!

3. *Libertatea de a păstra adevărul,* de a-l feri de a fi distrus sau diminuat de către cei care i se împotrivesc.

4. *Libertatea ca biserică să supraviețuiască și să prospere,* ea fiind obiectul iubirii speciale a lui Dumnezeu.

Creștinii adventiști afirmă că credincioșii au nevoie de libertatea de a cerceta, de a pune întrebări, de a se informa și că trebuie să o aibă. Bazați pe felul în care înțelegem Scriptura, noi credem că oamenii sunt ființe morale libere. Oamenii (și organizațiile) trebuie să aibă libertatea de a se examina atent, de a face îmbunătățiri, de a se înviora și de a se reforma. Protejarea libertății de conștiință care determină aceste schimbări este o parte vitală a moștenirii noastre protestante și de la Reformă. Negarea libertății de a pune întrebări, de a studia și de a cerceta (libertatea academică) este autodistructivă și nebiblică.

Și totuși libertatea, așa cum este definită în Biblie, nu poate fi echivalată cu libertatea excesivă, neîngrădită, de exprimare personală, pretinsă astăzi în așa de mare măsură în majoritatea statelor occidentale. Fiecare membru al bisericii, nu doar pastorul sau profesorul, are nevoie atât de *libertatea față de* o autoritate arbitrară – care limitează căutarea adevărului –, cât și de *libertatea de a căuta* noi direcții de gândire și un discernământ nou. Dar libertatea creștină implică o împletire de privilegii și de responsabilități care afectează relația noastră cu Dumnezeu,

cu biserica și cu societatea în ansamblu. Libertatea implică întotdeauna responsabilitate și este imposibil să existe responsabilitate fără libertate.

Limitări asupra libertății

Libertățile personale ale creștinului sunt limitate sau păstrate în limite rezonabile cu ajutorul unor principii pe care apostolul Pavel le-a prezentat credincioșilor corinteni în primul secol al erei noastre (vezi 1 Cor. 6,12-20; 10,23.24.33). În esență, corintenii spuneau: „Noi suntem liberi să facem orice lucru”. Nu le scrisese Pavel că „toate lucrurile sunt ale voastre”? (Vezi 1 Cor. 3,21.22.) Pavel confirmă declarația fundamentală a libertății personale a creștinului, dar adaugă aceste considerații importante:

1. Nu tot ce doriți este în mod inevitabil bine pentru voi.
2. „Voi nu sunteți ai voștri” (1 Cor. 6,19.20).
3. Cinstiți-L pe Dumnezeu prin exprimarea libertății voastre.
4. Încercați să faceți concesii sau să anticipați acțiunile fiecăruia și să vă purtați în mod corespunzător (vezi 1 Cor. 10,33).

5. Libertatea voastră „ajută la zidirea colectivității și la interesele altora” sau promovează interesele voastre?

Fiecare membru al bisericii este chemat să exercite libertatea pe care a descoperit-o în Domnul Hristos, cu o sensibilitate călăuzită de Duhul Sfânt față de nevoile altora și față de binele celorlalți membri.

Aplicarea sfatului biblic

Advenștii susțin aceste principii biblice referitoare la libertate de peste 135 de ani. În 1875, Ellen White, care s-a numărat printre întemeietorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a transmis acest important cuvânt de avertizare: „Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă ca un singur om să-și impună judecata în opoziție cu judecata bisericii și nici să forțeze acceptarea părerilor sale împotriva opiniilor bisericii. Dacă nu ar exista disciplină și conducere în biserică, aceasta s-ar fragmenta; nu s-ar putea menține

unită ca un trup”.¹

Biserica din zilele noastre, într-o sesiune oficială internațională a Conferinței Generale, a confirmat declarația ei prin faptul că a inclus-o în *Manualul Bisericii*.² Ellen White a scris că dezacorduri cu privire la teologie și la practică au existat în timpul ei și vor continua să existe de-a lungul întregii experiențe a bisericii. Apoi ea a adăugat: „Au existat mereu persoane... care au pretins că au dreptate, că Dumnezeu le-a învățat, le-a impresionat mintea și le-a călăuzit într-un mod deosebit... Nu pot toți aceștia să aibă dreptate”.³

Urmează deci că o persoană care devine un angajat, salariat al bisericii renunță la dreptul sau libertatea de a lansa fără deosebire idei teologice contrare punctului de vedere acceptat de biserică. Libertatea religioasă de a predica și de a învăța în biserică are o limitare clară: nimeni nu trebuie să învețe sau să predice vederi care sunt opuse celor 27 de puncte fundamentale de credință ale bisericii.

Ellen White în mod evident consideră că există limite juste asupra libertății membrilor ca persoane, inclusiv a angajaților bisericii, de a învăța și de a predica alte învățături decât cele la care Duhul Sfânt a condus întreaga biserică. „Biserica este autoritatea delegată de Dumnezeu pe pământ”,⁴ a concluzionat ea. Ca reprezentanți ai bisericii, conducătorii ei de la toate nivelurile au o responsabilitate dată de Dumnezeu de a exercita autoritate în păstrarea „învățăturii sănătoase” (Tit. 2,1) și să vegheze ca turma aflată sub grija lor să fie hrănită cu „cuvintele credinței și ale buneînvățăturii” (1 Tim. 4,6).

Dar exercitarea autorității pentru a promova învățătura sănătoasă nu poate să devină o scuză pentru a limita punerea de întrebări legitime. Biserica trebuie să se aștepte și chiar să aibă o dorință înflăcărată ca, în timp, să învețe mai mult din adevărul lui Dumnezeu. „Întotdeauna se va descoperi lumină nouă asupra

Cuvântului lui Dumnezeu aceluia care se află în legătură vie cu Soarele Neprihănirii”, spune Ellen White. „Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu există mai mult adevăr care să fie descoperit.”⁵

Modalitățile noi de înțelegere a adevărului nu anulează însă adevărul stabilit, ci, în loc de aceasta, adaugă noi dimensiuni și o nouă strălucire. La încheierea sesiunii Conferinței Generale de la Minneapolis, din octombrie 1888, când au avut loc discuții agresive, Ellen White a făcut această declarație fascinantă: „Ceea ce Dumnezeu le dă astăzi servilor Săi să vorbească poate că nu ar fi fost adevăr prezent cu douăzeci de ani în urmă”.⁶ Ca nu cumva această afirmație să fie interpretată în sensul că dă mână liberă pentru tot felul de vederi doctrinale imprudente, individuale, într-un alt loc ea oferă sfatul acesta, care echilibrează balanța: „Singura siguranță pentru oricare dintre noi se găsește în a nu primi nici o doctrină, nici o nouă interpretare a Scripturilor, fără ca mai întâi să o prezentăm fraților cu experiență. Așază-o înaintea lor într-un spirit umil, dispus să fie învățat, și cu rugăciuni călduroase; dacă ei nu văd nici o lumină în ea, supune-te judecății lor”.⁷

Echilibrarea balanței între cercetarea adevărului sub călăuzirea Duhului Sfânt și păstrarea adevărilor existente sub călăuzirea Duhului Sfânt nu este un lucru ușor. Conducătorii care încearcă în mod onest să își facă lucrarea pot uneori să împiedice în mod abuziv cercetarea legitimă, în timp ce aceia care nu urmează sfatul de mai sus pot ușor să devină un focar de infecție în cadrul bisericii.

Dezacorduri

Au existat și probabil totdeauna vor exista, între noi, persoane cu păreri diferite de cele ale Bisericii Adventiste. Urmările pot fi atât pozitive, cât și negative. Aceste persoane exercită presiuni extreme asupra libertății individuale. Ele forțea-

ză ușa de legătură prin care drepturile individuale și libertatea de conștiință interacționează sau intră în conflict cu drepturile colective ale bisericii.

Ce trebuie să facă biserica? Cum poate ea să echilibreze cererile aparent conflictuale de libertate religioasă și nevoia de unitate doctrinală și organizațională? Subiectul acesta a fost luat în discuție acum 15 ani, cu ocazia Consiliului Anual al Conferinței Generale din 1984, și biserica a votat următoarele două documente ca principii generale pentru a fi testate într-o perioadă de trei ani: *A Statement on Theological Freedom and Accountability* (Declarație cu privire la libertatea și responsabilitatea teologică) și *Academic Freedom in Seventh-day Adventist Institutions of Higher Education* (Libertatea academică în instituțiile adventiste de ziua a șaptea de învățământ superior).

În 1987, la sfârșitul perioadei de testare de trei ani, Consiliul Anual a ridicat cele două declarații la nivelul de „documente care exprimă punctul de vedere” [al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea]. Al treilea și ultimul pas urma să fie includerea acestor două documente în Regulamentul (*Working Policy*) Conferinței Generale, pas care până acum nu a fost făcut.

Ambele documente încearcă să exprime clar echilibrul necesar dintre libertatea teologică și responsabilitatea colectivă, mai ales în măsura în care ele se raportează la cei care au acceptat să fie angajați ai bisericii. *Premisa teologică* acceptată, care stă la baza ambelor documente ce exprimă punctul de vedere al bisericii, este faptul că „Dumnezeu acordă valoare libertății” și că, fără libertate, nu poate să existe iubire, adevăr sau dreptate. Din perspectivă biblică,

- iubirea cere afecțiune și angajament fără constrângere;
- adevărul cere examinarea și acceptarea voluntară (liberă) a dovezilor și prosperă cel mai bine într-o atmosferă de libertate și de convingere de a face voia lui Dumnezeu; și
- dreptatea cere respect pentru

drepturile și libertățile personale.

Libertatea fiecărui creștin este înrădăcinată în apartenența lui la biserica Domnului Hristos. Vorbind din punct de vedere biblic, nimeni nu este cu adevărat liber când nu are legătură cu Dumnezeu și relații cu alții. Unul dintre cele două documente spune: „De aceea, adevărul teologic este ratificat prin studiere și prin confirmare colectivă de către biserică... Numai poporul lui Dumnezeu, biserica în ansamblu, poate să hotărască ce este sau ce nu este adevărat în lumina Scripturii. Nici un membru sau lucrător nu poate sluji vreodată ca interpret infailibil pentru altcineva”.⁸ O persoană poate să stimuleze biserica în mod convenit să studieze o problemă, dar nimeni nu poate să decidă asupra acelei probleme pentru biserică, așa cum obișnuiesc să facă unii disidenți.

În aceste documente sunt citate de asemenea responsabilități reciproce între biserică și angajat. Se recunoaște privilegiul angajatului de a investiga tot ceea ce se pretinde că este adevăr, în scopul de a „cerceta toate lucrurile” (1 Tes. 5,21); iar conducătorii sunt îndemnați să nu împiedice căutarea adevărului, ci să încurajeze studiul serios al Scripturilor.

Scriptura anunță că învățături amăgitoare pot și vor apărea în biserica Domnului Isus. De aceea, este datoria conducătorilor și a membrilor să găsească siguranță prin a nu primi sau a nu alimenta, nici vorbă de a promova, concepții sau interpretări noi care produc dezbinare, fără ca mai întâi să le supună judecății fraților cu experiență, pentru că „biruința [siguranța, după o versiune engleză] vine prin marele număr de sfetnici” (Prov. 11,14).

Importanța unității și integrității

Unitatea este o caracteristică vitală a bisericii (vezi rugăciunea Domnului Isus pentru ucenicii Săi în Ioan 17). Oricine instigă la despărțire este implicat, prin însăși natura faptei, într-o activitate discutabilă și primejdioasă. Cu toate că angajații sunt liberi să-și urmeze studiile și cerce-

tările, nici un anagajat nu are dreptul să „afirme ca un adevăr absolut faptul că înțelegerea sa personală, limitată, nu necesită discernământul și influența corectivă a bisericii pe care el o slujește”.⁹

Este o aroganță din punct de vedere intelectual să pretinzi că ai dreptate și că toți ceilalți greșesc. Ceea ce o persoană „consideră că este adevăr poate fi privit de comunitatea mai mare a credincioșilor ca fiind eroare. De aceea, lucrătorii și membrii sunt chemați să fie în armonie asupra punctelor esențiale, ’ca să nu fie nici o dezbinare în trupul Domnului Isus’ (1 Cor. 1,10)”.¹⁰

În continuare, documentele care exprimă punctul de vedere al bisericii, votate cu ocazia Consiliului Anual din 1987, trag un semnal de alarmă. Chiar „discernământul autentic asupra adevărului descoperit de un lucrător poate să nu fie binevenit pentru corpul colectiv, atunci când este expus pentru prima dată”.¹¹ Există primejdia să se producă despărțire. Aceste vederi noi „nu trebuie să fie învățate sau predicate” atâta timp cât nu au fost urmate căile corespunzătoare de evaluare. Un respect convenit pentru principiul unității ne aduce aminte că unitatea este la fel de mult un aspect al adevărului cum sunt și punctele fundamentale de doctrină. „A acorda timp ca un principiu sau un adevăr nou să se traducă în viața bisericii dovedește respect pentru integritatea trupului lui Hristos.”¹²

Linia dintre libertate și responsabilitate

Unde trebuie să tragă biserica linia dintre libertate și responsabilitate? Există vederi care nu sunt cruciale pentru existența bisericii, chiar dacă unele dintre aceste întrebări pot fi de mare importanță sub aspect etic sau social. În aceste domenii, biserica lasă în mod corect chestiunea respectivă la latitudinea conștiinței omului. Între asemenea subiecte se numără cele mai multe utilizări ale științei și tehnologiei, implicarea în partide po-

litice, purtarea armelor, unele forme de serbare a Sabatului, diferite interpretări ale Bibliei și ale profețiilor, arhitectura bisericii și formele de serviciu divin. În aceste domenii există și trebuie să existe o libertate considerabilă.

Există totuși puncte de doctrină (în esență cele 27 de puncte fundamentale de credință) care nu pot fi compromise fără a fi distrusă Evanghelia, așa cum o predică Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în contextul timpului sfârșitului. În acest caz, compromisul va submina însăși biserica.

Documentele care exprimă punctul de vedere al bisericii, aprobate de Consiliul Anual, afirmă în încheiere că angajații își asumă și acceptă privilegiul de a reprezenta cauza lui Dumnezeu în mod responsabil și onorabil. Acest privilegiu „exclue promovarea de idei teologice contrare punctului de vedere acceptat de biserică”.¹³ Acesta este ultimul cuvânt. Dacă un angajat încalcă acest privilegiu, biserica are atât libertatea, cât și datoria să acționeze pentru „a-și păstra caracterul” și pentru a-i proteja pe credincioși.

Disciplinarea unui lucrător „care perseverează în propagarea de concepții doctrinale diferite de cele ale bisericii nu este privită ca o încălcare a libertății lui, ci mai degrabă ca o protecție necesară a libertății, integrității și identității bisericii. Există drepturi colective ale bisericii, ca și libertăți ale persoanei. Privilegiile lucrătorului nu includ libertatea de a exprima vederi care pot leza sau distruge tocmai organizația care îl plătește și are grijă de el”.¹⁴ De ce să i se îngăduie unui angajat sau unui membru ca, în numele libertății personale, să vatame sau să devasteze „habitatul” său – biserica organizată – față de care se cere loialitate?

Evaluarea părerilor divergente

Documentele care exprimă punctul de vedere al bisericii stabilesc principii generale și prezintă diferite scenarii pentru examinarea de către

biserică a unei păreri diferite, în cazul în care un angajat crede că are o lumină nouă. Pentru a asigura echitatea, documentele insistă ca examinarea aceasta să fie făcută de un comitet autorizat. „Ascultarea alternativelor va face totdeauna ca adevărul să înălbzească.”¹⁵ Alternativa propusă va dezvolta adevărul și va fi acceptată sau se va descoperi că este falsă și va fi respinsă, confirmându-se astfel pozițiile actuale.

Dacă, în cazuri extreme, un angajat nu poate să împacă ideile sale cu punctul de vedere al bisericii și „se simte constrâns de conștiință să-și apere opiniile atât în particular, cât și în public, comitetul care i-a analizat vederile va recomanda comitetului executiv să-i retragă delegația”.¹⁶

Principiile generale prevăd de asemenea o cale de apel la care să

Dezacordul nu trebuie să devină disensiune, nici mandatul pentru unitate, o scuză pentru a pretinde uniformitate.

recurgă persoanele care cred că nu au fost ascultate pe deplin sau în mod onest. Apelul final se face la diviziunea bisericii mondiale în care persoana respectivă este angajată, iar decizia comitetului executiv al acelei diviziuni este considerată finală.

Unele concluzii

Acestea sunt probleme complexe și nuanțate, care cer multă grijă din partea tuturor celor implicați, în ce privește atât practicile aprobate, cât și demnitatea persoanelor. Dezacordul nu trebuie să devină disensiune, nici mandatul pentru unitate, o scuză pentru a pretinde uniformitate. Eu ofer aceste concluzii ca rezumat al modului în care putem și trebuie să învățăm să ne exprimăm libertatea dată de Dumnezeu, cu responsabilitatea la care Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă:

1. În timp ce libertatea interioară de conștiință și religioasă este absolută și trebuie să fie apărută întotdeauna, modul de aplicare a punctelor de credință nu este un drept absolut și nu întotdeauna merită să fie protejat. Punerea în aplicare a punctelor de credință implică responsabilități și îndatoriri de o aceeași măsură.

2. Biserica Adventistă are nevoie urgent de un nou spirit de colegialitate, în care fiecare persoană să poată să se sfătuiască împreună cu ceilalți membri, cu cei de aceeași profesie și cu conducătorii bisericii.

3. Membrii bisericii au nevoie să dezvolte atitudinea de cercetare care admite posibilitatea de a fi greșit, și nu spiritul dogmatic. Trebuie să cultivăm bunăvoința de a supune cu umilință ceea ce am descoperit analizei și judecății bisericii.

4. Semnele dezbinării și neloialității se împrăstie ușor. Pastorul sau profesorul care este neloial față de conferință sau uniune seamănă semne de neloialitate printre membrii bisericii. Mai curând sau mai târziu, cei afectați în felul acesta vor sfârși prin a fi neloiali față de conducerea acelui pastor sau profesor.

5. Roadele libertății sunt importante. Libertatea susținută de apostolul Pavel pare câteodată să fie foarte mare. Dar trebuie să privim și la roadele libertății lui. El a înființat biserici oriunde a mers. Cei nou-converțiți prin activitatea sa au fost loiali față de biserică și au dăruit cu generozitate pentru susținerea bisericii din Ierusalim, unde era sediul lucrării. Prin contrast, care sunt roadele multora care doresc să lucreze independent de biserică? De obicei, aceștia câștigă puțini oameni, iar mulți dintre cei care îi urmează au o mentalitate de conspiratori. Scopul lor principal nu este să consolideze loialitatea, ci să-și promoveze ideile, având ca țintă succesul lor. Deseori ei reușesc să creeze o atmosferă de lipsă de iubire, de unire și de loialitate. Ei deturneză mari sume de

(Continuare în pagina 19)

O privire spre sesiunea Conferinței Generale

Toronto, Canada, 29 iunie-8 iulie 2000

Adrian Bocăneanu

Numai două luni ne mai despart de deschiderea sesiunii Conferinței Generale, în seara zilei de joi, 29 iunie. Marele oraș canadian Toronto va fi de această dată gazda evenimentului. Sesiunea va fi precedată de Convenția Pastorală (25-29 iunie).

Tema sesiunii

Ideea care va da vigoare și va însufleți toate ședințele, rapoartele și activitățile este atât de dragă adventiștilor din lumea întreagă: „Aproape acasă”. Între alte reprezentări ale acestei teme, se distinge grupul statuar realizat de un sculptor american adventist (Victor Issa). Tot ceea ce se știe acum este că cele 12 personaje ale grupului exprimă așteptarea, bucuria, fericirea întâlnirii cu Domnul Hristos, care Se coboară spre pământ pentru a-i primi pe cei mântuiți. Sculptura va fi dezvelită în seara de deschidere a sesiunii. Un dar al adventiștilor din țara gazdă, Canada, această semnificativă operă de artă va fi apoi expusă la sediul din Silver Spring al Conferinței Generale.

Adventismul în Toronto

Lucrarea bisericii noastre în Toronto a început în 1883, când pionierul George Brown a început să vândă publicații adventiste într-un magazin din centrul orașului. Prima adunare s-a format chiar în locuința lui. Prima biserică adventistă a fost construită în Toronto abia în anul 1911. Creșterea a fost lentă și dificilă. În anii '40, evanghelistul Clifford Reeves a început o lucrare de mari proporții, într-o sală de 3000 de locuri, urmat de alți mari evangheliști, ca George Vandeman, Charles Bradford și alții. Biserica a devenit cunoscută în mod special prin înființarea, în anul 1957, a unui spital, care avea, în 1966, nu mai puțin de 470 de paturi. Astăzi există 50 de comunități și grupe în zona Toronto, multe dintre ele reprezentând diferite grupe etnice: în 1929 s-a înființat prima biserică ucraineană, iar acum există cinci biserici filipineze, trei hispanice și coreene, două portugheze și câte una chineză, estoniană, ghaneză, maghiară, italiană, japoneză și iugoslavă. Unele biserici au clase de Școala de Sabat în finlandeză, română, franceză și indiană.

În perioada aceasta, se desfășoară pregătiri pentru un mare program misionar, care va culmina cu o mare evanghelizare între 3 și 24 iunie, găzduită de marele Coliseum, cu 6000 de locuri. Vorbitoarea va fi Walter Pearson.

Oaspeți deosebiți

Așa cum a devenit un obicei de multe decenii, mai mulți oaspeți speciali și observatori vor participa la

sesiune sau la unele porțiuni ale sesiunii. Unii dintre aceștia vor reprezenta autorități guvernamentale, între care cel puțin doi șefi de stat. Vor fi de asemenea cca 20 de reprezentanți ai unor organisme religioase naționale sau internaționale.

Programul sesiunii

În zilele din cursul săptămânii, dimineața se începe cu o oră de rugăciune în sala de ședințe plenare. Subiectele punctează momente culminante ale istoriei biblice, cu semnificații deosebite pentru creștinii din apropierea revenirii Domnului Hristos. Printre vorbitori va fi, probabil pentru prima oară, și un pastor din țara noastră. Ora de rugăciune este urmată de ședințe plenare, cu rapoarte, dezbateri și luare de decizii importante pentru întreaga biserică. Seară de seară, diviziunile lucrării mondiale vor prezenta rapoarte misionare. Diviziunea noastră se va prezenta luni, 3 iulie. Ca întotdeauna, aceste rapoarte sunt printre cele mai așteptate evenimente ale sesiunii.

Cele două Sabate au un program special. Potrivit unei tradiții vechi, predica din primul Sabat este prezentată de secretarul în funcție al Conferinței Generale, iar în Sabatul de încheiere, predică președintele ales.

Despre agenda sesiunii, puteți afla mai mult în interviul acordat revistei noastre de către fratele Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale. (Vezi pag. 11.)

Prezențe românești

Delegația uniunii noastre este formată din 13 persoane: trei laici, trei pastori de district, patru reprezentanți ai conferințelor și trei ai uniunii. La aceștia se adaugă președintele uniunii și pastorul Stelian Iacob, membri ai Comitetului Conferinței Generale.

Alți câțiva reprezentanți ai uniunii și președinți de conferință vor avea statutul de invitați oficiali.

Numărul vizitatorilor din România la sesiune va fi, probabil, foarte mic. Factorii care limitează participarea sunt cheltuielile foarte mari de transport și cazare și, probabil, dificultatea obținerii vizei turistice pentru Canada. Pentru a-i sprijini pe cei care doresc să se afle la sesiune ca vizitatori, două agenții de turism, ai căror patroni sunt adventiști, au făcut aranjamentele necesare privind biletele de avion și cazarea la hotel: C&D Partners (tel. 3131187, 6877365), care a organizat cu cinci ani în urmă deplasarea la Utrecht pentru aproape o mie de vizitatori și Millenium Tour (tel. 3143983, tel./fax 3143917). Pachetul de servicii turistice asigurat (transport, cazare, vizitarea la cerere a unor obiective turistice) reprezintă tot ce se poate obține mai convenabil pentru Canada. Cu

Continuare în pagina 28

Biserica în așteptare

Interviu cu dr. Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale

Cum ați descrie starea bisericii cu două luni înainte de sesiunea Conferinței Generale?

Așa cum văd eu, biserica este în așteptare, biserica așteaptă orientări și teme de la noul președinte și de la viitorii conducători. Cred că biserica se află într-o stare sufletească de tranziție. Deși vechile teme sunt încă bune, toți își dau seama că, atunci când un președinte pleacă și vine altul, urmează să auzim noi accente și idei centrale. Într-un an și câteva săptămâni, profilul președintelui s-a conturat insuficient și așteptăm ca la Toronto să aibă loc ceva special. Acesta este motivul pentru care spun că suntem în așteptare.

În ce privește latura practică a întrebării, biserica se află într-o stare de sănătate, dacă ne gândim la creșterea numărului de membri și la extinderea colegiilor și școlilor noastre postsecundare în lumea întreagă (91 în prezent, de la aproximativ 50 cu zece sau doisprezece ani în urmă). Există multe alte semne foarte emoționante ale progresului și creșterii. Atingerea cifrei de zece milioane arată că biserica este într-o perioadă de creștere. Din punct de vedere doctrinal, biserica este unită, deși există unele deosebiri de accent. Ca număr de țări în care are membri, Biserica Adventistă este a doua după Biserica Catolică.

Ce semnificație are tema „Aproape acasă”? Există motive (în biserică sau în afara ei) să credem că acum suntem mai aproape de căminul nostru făgăduit?

Fiecare sesiune a Conferinței Generale are o temă care exprimă speranța bisericii. Semnificația acestei teme este aceea că ea arată dorința fierbinte de a vedea lucrarea încheiată și pe Domnul Isus revenind. Eu nu cred că tema aceasta este mai semnificativă decât oricare alta pe care am avut-o vreodată. Fiecare conține o semnificație legată de numele nostru de adventiști de ziua a șaptea, care ne deosebește de restul societății. Nu este nimic nou în faptul că anul acesta Conferința Generală exprimă speranța în revenirea iminentă a Domnului. Tema aceasta are scopul să le aducă aminte membrilor bisericii – fiecăruia dintre noi – și de a da mărturie în fața întregii societăți despre faptul că revenirea Domnului Hristos este unul dintre cele două semne distinctive ale credinței noastre.

Ce subiecte de pe agenda acestei sesiuni vor influența viața bisericii pentru următorii cinci ani?

Restructurarea Manualului bisericii, care este făcută așa încât să simplifice instrucțiunile pentru funcționarea și pentru conducerea bisericii, nu va aduce multe idei noi. Dar Manualul va fi împărțit, pentru ca filosofia și principiile fundamentale să fie într-o parte, iar aplicațiile acestor principii să aparțină unei alte secțiuni. Ne așteptăm ca aceasta să aducă îmbunătățiri în viața bisericii.

Faptul că Departamentul Educație a fost solicitat să coordoneze la scară mondială programul de formare a viitorilor pastori va trezi mult interes. Nu sunt sigur dacă subiectul acesta va fi dezbătut în cadrul sesiunii, dar cu siguranță vor exista unele discuții în sală. Aceasta va influența în mod considerabil viața bisericii. Va exista un plan de învățământ esențial pentru toate școlile noastre care pregătesc pastori pentru câmpul mondial. Fiecare profesor din aceste instituții va fi acreditat o dată la cinci ani.

Apoi un interes deosebit se va acorda regiunii numite fereastră zece-patrzeci, în care locuiesc milioane de

oameni la care nu am ajuns. În mod sigur vom avea o influență puternică asupra lumii.

Biserica mondială devine din ce în ce mai diversă și mai conștientă de lucrul acesta. Cum ați descrie biserica noastră în condițiile în care rugăciunea Domnului Hristos pentru unitate este împlinită?

Sunt implicate două principii: unitatea și diversitatea. Unitatea nu înseamnă omogenizare culturală. Eu am toată convingerea că grupurile din cadrul bisericii trebuie să se respecte unul pe altul și să învețe să aprecieze faptul că deosebirile vor rămâne și că o parte a bisericii nu trebuie să încerce să impună altui grup practicile sale culturale sau maniera sa de a înțelege lucrurile. Trebuie să fim fericiți să vedem că oamenii fac lucruri diferite în moduri diferite – atâta timp cât nu suntem constrânși să facem și noi lucrurile în același fel. În unele cazuri, există deosebiri minore, și aceasta creează antagonism între noi. Faptul că semenii noștri dintr-o altă civilizație fac altfel un anumit lucru nu înseamnă că felul în care îl facem noi este corect, iar al lor este greșit. Domnul conduce o biserică diversă în împlinirea misiunii ei.

În curând veți pleca din România. Aveți un mesaj pentru biserica și pentru pastorii de aici?

Doresc să felicit biserica din România pentru zelul ei. Aici avem cea mai mare medie din Europa a numărului de membri raportat la populație și cred că este una dintre cele mai mari din lume. O mulțime de persoane lucrează, colaborează cu pastorii și cu diferitele conferințe să împărtășească altora credința lor. Cred că lucrul acesta este un exemplu și trebuie să fie cunoscut pe scară mai amplă decât în prezent, pentru a-i încuraja pe alții. Îi felicit pe frați pentru noile clădiri din campusul Institutului Teologic Adventist și pentru iubirea și grija care au fost investite în locul acesta. Este foarte lăudabil ce s-a făcut. Am observat că în biserici există un mare număr de tineri. Și vreau doar să-i încurajez pe membrii mai în vârstă să facă ceea ce este necesar să facă și să susțină, chiar cu sacrificii, educația creștină a acestor membri tineri ca ei să rămână în biserică, să li se dea permanent de lucru în biserică și să fie mobilizați să contribuie la dezvoltarea bisericii.

Ca observator din afară, mi se pare că România este astăzi un loc foarte diferit de ceea ce a fost la căderea comunismului. Există libertate și se dezvoltă piața liberă. Această națiune a renăscut. Eu văd un mare progres, dar țara dv. este încă foarte tânără după această renaștere. Pentru biserică, aceasta este o ocazie excelentă să facă tot ce este necesar ca să intre în atenția guvernului și a societății. Niciodată nu va exista un timp mai bun decât acum pentru ca biserica să se consolideze în cadrul națiunii. Profitați de posibilitățile de a folosi toate mijloacele pentru răspândirea Evangheliei: radio, televiziune și întâlniri publice. Biserica Ortodoxă are o influență puternică în multe dintre aceste domenii, dar eu cred că biserica noastră are cea mai bună ocazie de a lucra cu succes în acest timp de tranziție. Rugăciunile mele vă vor însoți mereu.

Interviu a fost luat de Adrian Bocăneanu, redactorul revistei Cuvierul Adventist.

Cum era odată

*Fratele Bert B. Beach privește înapoi
la sesiunile Conferinței Generale la care a participat.*

Dr. Bert B. Beach este una dintre cele mai marcante personalități din Biserica Adventistă din ultimele zeci de ani. Deși oficial a ieșit la pensie din cadrul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Conferinței Generale, pe care l-a condus până în 1995, fratele Beach așteaptă cu nerăbdare să participe și la sesiunea Conferinței Generale de la Toronto, a treisprezecea în cariera sa de 50 de ani de conducător adventist. El este totdeauna gata să compare și să interpreteze, iar entuziasmul său din prezent nu se schimbă, deși el spune adesea: „Astăzi lucrurile nu mai sunt așa cum erau odată”.

Am participat la toate cele 12 sesiuni ale Conferinței Generale care au avut loc din 1946 și până astăzi. Una dintre deosebiri este aceea că, mai demult, sesiunile Conferinței Generale se țineau o dată la patru ani. Din 1975, ele se desfășoară o dată la cinci ani.

Desigur, la începuturile bisericii noastre, avea loc câte o sesiune în fiecare an. Dar atunci nu era decât un grup mic, poate 150-200 de persoane care participau la asemenea întâlniri. Acum, când există câteva mii de delegați și zeci de mii de oameni care vin la această întâlnire, sesiunea Conferinței Generale este un eveniment de mare amploare.

Prima participare

La sesiunea din 1946, cred că am câștigat 150-200 de dolari, pentru că am fost unul dintre curierii care lucrau pentru secretariat. Serviciul meu era să duc mesaje și de la Comitetul de Numiri, să chem înăuntru unele persoane care au fost alese, ca să li se spună că au fost alese, sau pe altele poate să li se spună că nu au fost alese, sau orice alt mesaj.

Deosebiri

O deosebire evidentă este faptul că sesiunea din 1946 a fost un eveniment de mult mai mică amploare. A fost prima sesiune imediat după al doilea război mondial.

Poate veți fi surprinși să aflați că această sesiune a avut loc la biserica Sligo, din Takoma Park, în apropiere de capitala americană. Biserica Sligo era nou construită. Era cea mai mare casă de rugăciune pe care o avea biserica noastră și, după câte îmi amintesc, au participat mai puțin de 1000 de delegați.

Îmi aduc aminte că, în acele zile de început, când mergeam la sesiunea Conferinței Generale, cei care veneau din afara Statelor Unite călătoreau cu vaporul. Aceasta oferea timp de relaxare înainte de sosire. Acum, cei mai mulți dintre noi venim cu avionul, iar ritmul este mai alert; timpul ne presează mai mult decât în trecut.

O altă deosebire majoră dintre sesiunile de acum câteva zeci de ani și cele de astăzi este faptul că cele de atunci se desfășurau într-un mod mai puțin oficial. Erau mai mult întâlniri de familie ale bisericii, la care se aduceau la îndeplinire și lucrările administrative.

Acum există mult profesionalism și multă organizare.

Permiteți-mi să ilustrez. Mai demult, începând din 1956, când tatăl meu era secretarul Conferinței Generale, unul dintre marile evenimente cu ocazia sesiunii era Parada Misiunilor. Îmi aduc aminte că tatăl meu era la amvon și nu făcea altceva decât să... prezinte programul vorbind liber, în timp ce toți defilau, iar el vorbea despre ei și despre lucrare. Evident, el se pregătise pentru aceasta, dar, în esență, era un discurs liber, improvizat. Acum programul este pregătit de persoane calificate. Programul este mult mai complicat și mult mai costisitor.

Impactul asupra societății

În general, oamenii din localitatea respectivă aveau o atitudine favorabilă față de sesiunea Conferinței Generale. Ca biserică, totdeauna am avut o influență pozitivă, hotărâtă.

Îmi aduc aminte de un articol dintr-un ziar din San Francisco, în care se spunea despre sesiunea Conferinței Generale: „Advențistii de ziua a șaptea au venit în oraș cu o bancnotă de 10 dolari în buzunar și cu Cele Zece Porunci, și nu le-au schimbat pe nici unele”. Acesta a fost un fel de compliment cu dublu înțeles pentru moralitatea noastră, dar poate mai puțin pentru dispoziția noastră de a cheltui ca să ajutăm economia locală în timpul sesiunii.

Astăzi, asemenea mega-evenimente influențează mult mai mult decât înainte orașele și țările în care au loc. În planurile pe care le facem, căutăm, mai mult decât o făceam înainte să luăm în considerare populația locală. Acum, avem mai mulți oaspeți care participă, inclusiv observatori din alte biserici creștine. În trecut, de regulă, celelalte biserici ignorau sesiunea noastră. Probabil unul dintre motive a fost faptul că și noi le ignoram.

De asemenea, intenționăm să organizăm unele activități în afară, așa cum am făcut la Utrecht. Satul Global al ADRA a avut impact asupra societății, la fel ca activitățile de tineret și concertele publice. Începând cu sesiunea din Dallas, din 1980, am adoptat, de asemenea, declarații publice și oficiale cu privire la probleme de interes pentru publicul general, și nu doar pentru noi.

Vigoare și progres

Sesiunea Conferinței Generale este și o ocazie în care se trec în revistă creșterea extraordinară, activitatea misionară a bisericii și sunt prezentate rapoarte inspiratoare din partea diviziunilor, punându-se accentul asupra evanghelizării în toate părțile lumii.

Întotdeauna, energia bisericii m-a impresionat adânc. Nu trebuie să îngăduim vreodată ca biserica să se împotmolească, lăsându-ne absorbiți de lucruri minore. O sesiune este o ocazie minunată, dar mai important este să terminăm lucrarea.

Dintr-un interviu luat de Ray Dabrowsky, directorul Departamentului Comunicații al Conferinței Generale.

În prima zi întreagă în care am fost împreună acasă după luna de miere, eu (*Karen*) eram ocupată cu o lucrare. Pe la amiază, Ron a tușit ușor și mi-a adus aminte cât este ceasul. I-am mulțumit, dar nu am avut nici o idee despre ceea ce avea de fapt în minte. Când s-a apropiat ora 12:30, el a tușit ceva mai tare și a întrebat direct: „Nu este ora mesei?” Neștiind că aceasta va crea un deranj, am spus că trebuie să termin ce făceam atunci și că, dacă îi este foame, în frigider este destulă mâncare. Ei bine, eu (*Ron*) am supraviețuit – ba chiar am învățat să gătesc. A fost nevoie însă de timp și energie ca să modelăm și să dăm o formă stabilă noii realități, în care amândoi formam o familie, să învățăm noi deprinderi și să ne formăm noi obiceiuri, o nouă rutină, în care erau înglobate interesele și talantii fiecăruia dintre noi.

Deosebinile constituie o provocare

În acea perioadă de la începutul căsătoriei, pe care, în lucrarea *Sustaining Love*,² David Augsburger o numește etapa de „vis”, soțul și soția au tendința să nege și să încerce să ignore deosebirile dintre ei. Dar, pe măsură ce timpul trece, deseori acestea încep să creeze fricțiuni și iritare. Nu rareori unul dintre parteneri încearcă să-l schimbe pe celălalt, căutând să-și elimine sau să-și îmbunătățească starea de disconfort. Fără o metodă de a trata deosebirile, vor apărea neînțelegeri. Aceste neînțelegeri se pot intensifica, ajungându-se la conflict și, pe neașteptate, cei doi își dau seama că „visul” a făcut loc „deziluziei”.

Conflictele nerezolvate duc adesea la resentimente, la supărare și la înstrăinare. Uneori, un partener capitulează în fața celuilalt într-un gest disperat de a realiza pacea. Ea sau el poate că își supune personalitatea și

voința față de soțul/soția mai dominant(ă). Mulți pur și simplu se retrag din viața celuilalt. Alții evadează din cadrul relației prin separare sau prin divorț. Mulți caută o altă persoană despre care visează că se va armoniza cu ei mai mult decât cea cu care s-au căsătorit. Într-o măsură mai mică sau mai mare, în fiecare familie „visul” face loc în cele din urmă „deziluziei”. Dar există o cale de a trece prin „deziluzie” și de a ajunge la încântarea descoperirii, creșterii și intimității mai adânci în căsătorie.

O abordare creștină a deosebirilor

Esența a constituiie faptul că Domnul Hristos a găsit o soluție pentru deosebiri. Evanghelia se ocupă în mod special de prăpăstiile care au separat pe Dumnezeu de oameni și pe oameni unii de alții. În Hristos, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine (2 Cor. 5,18). În Galateni 3,28 și în Efeseni 2,13-22, Pavel clasifică deosebirile în funcție de *macrosferele* care au divizat neamul omenesc de-a lungul timpului: de natură religioasă, etnică, culturală, tribală și națională, de ordin politic, social și economic, precum și de sex. Dacă ar fi ales să facă astfel, Pavel ar fi putut să extindă lista, așa încât să cuprindă și deosebiri în *microsferele* originii familiale, sănătății, obiceiurilor, vârstei, educației, temperamentului, ordinii nașterii, staturii fizice și înfățișării. Ideea este că Dumnezeu, prin Domnul Hristos, i-a împăcat pe oamenii de orice fel unii cu alții.

Argumentul lui Pavel din Efeseni 2,13-22 poate să fie extins dincolo de deosebirile dintre iudei și păgâni, pe care le menționează el, și să fie aplicat și la divergențele care amenință fiecare prietenie și fiecare relație intimă. Observați că unirea este, mai întâi de toate, lucrarea lui Dumnezeu. El ne-a așezat în Domnul Hristos prin actul Său divin (1 Cor. 1,30). Am fost împăcați în trupul Său, care este „un singur trup”. Ostilitatea dintre noi a murit o dată cu moartea Lui. Aceasta este realitatea spirituală obiectivă, pe baza căreia apostolul poa-

te spune că acum există „unul singur”, acolo unde în trecut au fost „doi”. Acum este „pace”, acolo unde în trecut a existat ostilitate. Prin puterea crucii Sale, barierele care îi separă pe oameni unii de alții au fost îndepărtate (Gal. 3,28; Efes. 2,16). Pavel ajunge până acolo încât spune că Domnul Hristos este pacea noastră.

În clasicul film pentru copii al lui Alfred Wallace, *The Toymaker* (Păpușarul), două marionete se joacă fericite. Neputând să-și vadă fața, ele cred că amândouă arată la fel. Ele nu-și dau seama că una are pistriui, iar cealaltă, dungi pe față. Cu timpul adevărul iese la iveală. Ele se conving uitându-se în oglindă și apoi se distanțează una de alta. În cele din urmă, ajung să nu mai aibă încredere și să se poarte violent una cu alta, pentru că sunt „diferite”. Fiecare dintre ele se urcă pe rând pe brațul păpușarului, ca să se alieze cu el împotriva celei care îi fusese prietenă. Creatorul de jucării le explică: „Eu v-am făcut pe amândouă și vă iubesc pe amândouă. Nu aș putea să mă aliez împotriva nici uneia dintre voi. În definitiv, amândouă sunteți același lucru”. Lor nu le convine cum vede păpușarul situația lor. Atunci el o ridică mai întâi pe una, apoi pe cealaltă în dreptul mâinii până la piept și o coboară în dreptul celeilalte mâini, ca să se descopere una pe alta. În pofida acestei demonstrații, ele continuă să se lupte, dar ajung tot mai nefericite. În momentul culminant al filmului, ele depun armele. Păpușa cu fața vărgată spune: „Hei, Pistriuiato! Noi toți suntem una! Tu, eu și păpușarul!” La aceasta, Vărgata începe să răspundă: „Atunci, dacă mă lovești, înseamnă că te doare și pe tine, pentru că...” Pistriuiata termină fraza spunând: „... pentru că lovesc o parte din mine”. Înțelegearea faptului că ele sunt legate una de alta prin trupul Păpușarului a adus pace, în cele din urmă.

Pasi în tratarea deosebirilor

Whitaker descrie procesul sănătos de tratare a deosebirilor în viața

de zi cu zi. El spune: „Capacitatea de a trata deosebirile este o deprindere care stabilizează și consolidează în mare măsură calitatea căsătoriei. Când deosebirile sunt văzute ca fiind rele în sine sau ca fiind ceva care trebuie eliminat, ele produc schismă, declanșează o reacție de apărare în celălalt și duc la înstrăinare. Dar atunci când pot fi privite ca reprezentând ocazii de creștere, deosebirile devin prețioase. Deosebirile dintre noi sunt ceea ce ne îngăduie să ne dezvoltăm. Capacitatea de a ne angaja cu adevărat într-un proces bilateral de contaminare reciprocă este fundamentală pentru o relație dinamică, și nu statică. Când venim în legătură unii cu alții, ne îmbogățim. Pașii implicați în ajungerea la punctul în care deosebirile sunt folosite productiv merg de la *recunoaștere* la *acceptare*, la *respectare*, la *delectare* și, în final, la *îndrăgirea acestora*”.³

Recunoașterea și acceptarea. Pe noi ne-a ajutat faptul că am întâlnit următoarea afirmație a sorei White: „Noi ne deosebim unii de alții așa de mult în ce privește starea sufletească, obiceiurile, educația, încât modul nostru de a privi lucrurile diferă. Noi judecăm în mod diferit. Felul în care înțelegem adevărul, ideile noastre despre conduita vieții nu sunt la fel în toate privințele. Nu există două persoane a căror experiență este identică în fiecare aspect. Încercările unuia nu sunt încercările altuia. Datoriile care unuia i se par ușoare pentru altul sunt foarte grele și complicate”.⁴

Trebuie să menționăm aici faptul că deosebirile despre care vorbim se află în zona de normalitate a unei anumite populații. Atitudinile și comportamentele care amenință sănătatea și binele membrilor familiei și al familiei ca unitate sunt în afara acestei zone și necesită consultarea unor specialiști. Există mari șanse ca persoanele care comit abuzuri sau care pun familia în pericol în alte feluri să-și schimbe purtarea atunci când soțul/soția sau alți membri ai familiei sunt ajutați să stabilească limite protec-

toare care îi pun la adăpost de maltratați ulterioare.

Respect pentru drepturile altora

Recunoașterea și acceptarea trebuie să facă loc respectului. Deosebirile ne oferă ocazii să ne dezvoltăm și să creștem. Apostolul Pavel spune: „Fiecare dintre voi să se uite nu [doar] la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Fil. 2,4). Iar Ellen White scrie: „Deosebiri evidente de fire și de caracter există adesea în aceeași familie, pentru că Dumnezeu a hotărât ca persoane cu temperament diferit să se unească una cu alta. În cazul acesta, fiecare membru al familiei trebuie să trateze cu sfințenie sentimentele și să respecte drepturile celorlalți. Prin aceasta vor fi cultivate stima reciprocă și îngăduința, vor fi estomate prejudecățile și vor fi netezite asperitățile din caracter. Armonia poate fi asigurată,

Trăsăturile de caracter și de personalitate ale unuia le completează pe ale celuilalt.

iar unirea temperamentelor diferite poate fi un câștig pentru fiecare”.⁵

Vindecarea rănilor. Uneori, vom fi în stare pur și simplu să trecem cu vederea deosebirile. Alteori, va fi suficient să vorbim despre ceea ce ne întristează, pentru ca partenerul nostru să facă schimbările necesare. Dar vor exista ocazii când rana va fi adâncă și singurul balsam vindecător va fi iertarea. Atunci este timpul când putem să ne bucurăm de vestea bună că Dumnezeu ne iartă nelimitat. Evanghelia ne cheamă să oferim darul acesta unii altora. Iertarea este ceva dureros, costisitor și greu. Poate că vor rămâne urme. Din când în când, poate că vor reveni amintiri care să ne tulbure pe amândoi, dar, în puterea iubirii lui Dumnezeu, a legământului și angajamentului nostru unul față de altul putem să mergem mai departe în procesul acesta.

Când ne așezăm în locul celuilalt și căutăm să înțelegem suferința și durerea pe care i le-am produs, când încercăm să reparăm răul pe orice cale posibilă, treptat ne vom face drum prin durere și ură spre eliberarea pe care numai iertarea o aduce.

Ne concentrăm asupra complementarității

De cele mai multe ori, trăsăturile de caracter și de personalitate ale unuia le completează pe ale celuilalt. Este o măsură a creșterii în căsătorie să înțelegem că Dumnezeu ne-a unit ca tovarăși de viață și că acele caracteristici pe care le aduce fiecare sunt uneltele prevăzute de Dumnezeu ca să angajeze cu succes familia noastră într-o misiune înaltă pentru El. Iubirea noastră comună față de El ne ajută să găsim soluții să trecem prin dificultățile zilnice, pe care deosebirile dintre noi vor continua, fără îndoială, să le genereze în relațiile noastre. Iubirea și valoarea pe care El ni le oferă fiecăruia reglează lentilele prin care ne privim unii pe alții. Când rămânem deschiși la ceea ce Whitaker numește „contaminare reciprocă”, deosebirile pot chiar să ne amplifice aprecierea pentru un spectru de trăsături și de preocupări care depășesc cu mult sfera noastră îngustă. Și, fiind împreună o viață întreagă, în puterea creșterii produse de Duhul Sfânt, putem spune: „Dintre toți ceilalți, te-am ales pe tine și te-ai alege din nou”.

¹ John Gray, *Men Are From Mars, Women Are From Venus* (New York: Harper Collins, 1992)

² D. Augsburger, *Sustaining Love* (Ventura, Calif.: Regal Books, 1988).

³ Carl A. Whitaker and W. M. Bumberry, *Dancing With the Family: A Symbolic Experiential Approach* (New York: Brunner/Mazel Publishers, 1988), pag. 204

⁴ Ellen White, *Gospel Workers* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1948), pag. 473

⁵ Ellen White, *Îndrumarea copilului*, pag. 153

Ron și Karen Flowers sunt directorul și directorul adjunct ai Departamentului Slujirea Familiei al Conferinței Generale. Ministry, ianuarie 2000

MELE LUI ISUS

Manual de religie adventistă

CARD 1999

AN KEZDÖDÖTT
INDEN

Árnyéki kézikönyve
CARD 1999

pentru
VESNICIE

Descoperii
cu Biblia
la Dumnezeu

Manual de religie adventistă cl a XI-a - unitate 2
CARD

povestirea
incepe

Cântec religioasă pentru grădiniță
Cântecul Alinașilor de la Mădăraș de Cluj-Napoca

CREDINTEI
Ancora

Descoperii
cu Biblia
la Dumnezeu
Manual de religie adventistă cl a XI-a - unitate 2
CARD 1999

OFER

CARD

Editura

William Miller

Joseph Bates

V.D. COJEA
CĂRĂRI VECHI
ȘI NOI

CARD 1999

V. D. COJEA

VECHI CĂRĂRI
ADUENTE

CARD

Manuale pentru ciclul primar

Manualul învățătorului pentru anul I 22.000 lei
Manualul învățătorului pentru anul IV 22.000 lei
Manualul învățătorului pentru anul I 22.000 lei
- în limba maghiară

Manuale pentru liceu

Clasa a IX-a
Unitatea 2: 13.000 lei
Dumnezeu și familia ta

Clasa a X-a
Unitatea 2:
Adunat spre a risipi 16.000 lei
Unitatea 3:
Împreună 23.000 lei
Clasa a XI-a
Unitatea 1:
Să fii mai puternic 20.000 lei
Unitatea 2:
Ancora credinței 25.000 lei
Unitatea 3:
Să-L mărturisim pe Isus 17.000 lei
Unitatea 4:
Măine 16.000 lei
Clasa a XII-a
Unitatea 1:
Trăind pentru slava Sa 23.000 lei
Unitatea 2:
Profesiunea ta 25.000 lei
Unitatea 3:
Fericirea în doi 20.000 lei

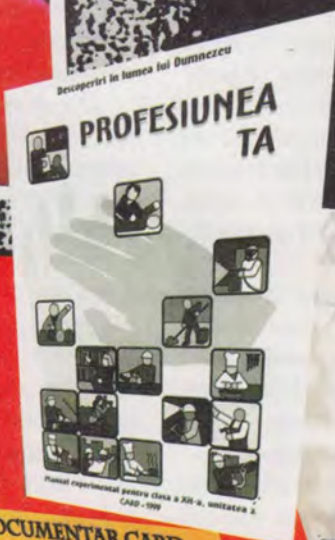
RTA

Tel: 094.488.924;

Fax: 094.738.924;

E-mail: card@dialog-gsm.com

București CP 24-112,
sector 2

ulegere de cântece pentru clasa I	7.000 lei
ovestirea începe	25.000 lei
istoria biblică - vol. I	40.000 lei
ă studiem împreună	15.000 lei
m ales adventismul	20.000 lei
roșură aniversară Stupini - Brașov	12.000 lei
echi cărări advente	35.000 lei
ărări vechi și noi	45.000 lei
ecțiuni în limba engleză	17.000 lei
rețete vegetariene	50.000 lei
medii naturale - vol. I și II	60.000 lei
abatarieni transilvăneni	25.000 lei
documentar CARD - Istorie adventistă	25.000 lei
iramida alimentară	30.000 lei
pe suport magnetic	30.000 lei

NOTĂ:
Comenzile se onorează

Lecții de(spre) har

Alina Badea

Ne este cunoscut probabil tuturor programul de sănătate „Ascultă-ți inima”. V-ai gândit însă să trageți puțin cu urechea și la „inima comunității”? Cum „merge”? Mai „merge”? Bine? Dar Școala de Sabat a copiilor?

Înțeleptul spunea: „Învăță-l pe copil calea... și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Prov. 22,6). Poate de aceea vârstnicii sunt mai activi. Nemulțumirile adulților (lecțiunile sunt slabe, sunt prea pentru teologi, sunt prost traduse, au greșeli de tipar, instructorii nu sunt pregătiți), care au uitat cum era când se făcea de la amvon aceeași serie de lecțiuni de câteva ori la rând, când exista doar un exemplar pentru toată comunitatea, se transmit copiilor. Și aceștia, fără să știe uneori prea precis de ce sunt și ei nemulțumiți, nu mai studiază, întârzie, vin mai rar, sunt neatenți, nu răspund. Cine păgubește? Cine suferă? Cine se bucură? Încercați să răspundeți sincer și să formulați concluzia.

În urmă cu câțiva ani, la Conferința Generală s-a făcut un studiu, pornindu-se de la un sondaj efectuat pe un lot mare de copii din comunități din S.U.A. Iată niște cifre interesante: Un elev de gimnaziu (clasele V-VIII) are în medie 6 ore de curs pe zi ($5 \times 6 = 30$ de ore pe săptămână), își pregătește temele cam 2-3 ore pe zi (10-15 ore pe săptămână) și stă în fața televizorului sau computerului în medie 3-5 ore pe zi, adică încă 20-30 ore pe săptămână. Total 60-70 de ore de instruire „laică” pe săptămână.

Dacă un astfel de copil nu are obiceiul să studieze din Biblie nici măcar 15 minute zilnic, dacă în familie nu se face altarul familial, nici nu se studiază cu copiii, instruirea religioasă va însemna 15-20 de minute (lecția biblică din cadrul Școlii de Sabat – în restul orei se fac alte activități: cântare, rugăciune, colectă etc.) pe săptămână! La noi (cifrele de până acum se potrivesc și la noi destul de bine), ar mai fi și obligatoriile ore de religie – una sau două pe săptămână – deci nu doar 15-20 de minute, ci o oră sau două ore și douăzeci de minute, în raport cu celelalte 60-70!

Aceasta ar fi situația cea mai rea, când copiii nu studiază deloc acasă, dar „la noi”... S-ar putea întâmpla așa ceva și la noi vreodată? Doar rareori? Niciodată? Adesea?

S-a făcut și un alt studiu, legat de ce înțeleg copiii din

lecțiile Școlii de Sabat, pentru că, obiectiv, acestea rămân principalul material și mijloc de instruire religioasă, cel puțin pentru copilul mic și pentru cel de vârstă școlară. S-a descoperit astfel că majoritatea copiilor înțeleg că mântuirea se obține prin fapte! Este ceva cu totul nedoctrinal, nu se afirmă acest lucru în nici una dintre lecții, și totuși... S-ar putea să fie lecția implicită a obiceiului nostru de a „răsplăti” prezența, punctualitatea, cuminența, răspunsurile bune, prin pachetelele din Sabatul al treisprezecelea, prin premiile de la concursuri. Lecția e destul de clară: Vrei premiu? Învăță! Vrei pachet „mai substanțial”? Vrei poezie la program? Nu lipsi, nu întârzia!

Nu este o greșală să-i stimulăm să fie punctuali, să învețe, să nu lipsească. Motivația e greșită dacă ei fac aceste lucruri „pentru ca”, în loc să o facă „pentru că”! Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru că respectă locașul Său și ora de întâlnire cu El, pentru că doresc să-L cunosc mai bine, să-și exprime iubirea.

De fapt, și Petru a întrebat, cândva: „Doamne, dar noi (care am făcut atâtea) ce vom primi?” și a înțeles, mult mai târziu, că, mai înainte de a face noi ceva, Dumnezeu ne dăduse deja totul în Fiul Său.

Dar să revenim la lecțiile Școlii de Sabat. Pentru ca partea „teoretică” să fie mai clară, noua serie de studii biblice pentru copii, în curs de pregătire la Conferința Generală, pune accentul pe harul lui Dumnezeu. Seria de studii pentru Juniori chiar are ca „generic” – GraceLink (legătura harului).

Și o „lecție practică” – harul ne acceptă așa cum suntem – ne „ia” de la nivelul la care ne aflăm. S-a constatat că, în general, lecția nu prea se învață acasă. De aceea, lecția va fi predată în clasă. Materialele pentru instructori oferă sugestii pentru diferite activități, astfel ca lecția să fie interactivă – copiii ascultă, citesc, au o activitate practică efectivă, gândesc, împărtășesc grupei descoperirile. Pentru fiecare zi din restul săptămânii, sunt propuse activități care să întărească obiceiul de a rezerva un timp zilnic studiului, dar și pentru a reveni zilnic asupra ideii centrale a lecției, a învățaturii practice. Lecțiile alternează episoade – o lună din Vechiul Testament, și următoarea, din Noul Testament – care ilustrează o idee de bază, o doctrină fundamentală.

Lecțiile sunt structurate, trimestrial, pe patru idei mari: 1. **Harul** – Dumnezeu mă iubește. 2. Pentru că El mă iubește, răspund iubirii Sale prin iubire și prin **închi-**

nare. 3. Pentru că El mă iubește și eu Îl iubesc, voi împărtăși această iubire cu cei din biserică – **părtășie**. 4. Și, având această experiență, nu pot să nu spun și celor din afară – **misiune**.

Începând cu acest an, avem și noi aceste lecții pentru secțiunea Juniori și *Ghidul instructorului* – solicitați-le prin responsabilul local cu publicațiile! Au venit deja „semnale” că lecțiile sunt sub posibilitățile copiilor. Încă o precizare. Autorii, aparținând unor zone geografice, deci și culturale, diferite, au avut în vedere media de înțelegere a acestei grupe de vârstă și au încercat să facă ceva potrivit pentru copiii din America de Nord și America Centrală, din Europa de Vest și de Est, din Africa, din Australia, din Asia de Sud, Centrală și din Extremul Orient. Aceleași lecții pentru toți. Textul biblic este același, la fel de valabil pentru toate culturile, zonele geografice și vârstele.

Rămâne o misiune serioasă și nu ușoară pentru instructorul local și

pentru părinți: aceea de a-i ajuta pe copii să exploateze tot ce se poate din acest material de bază și din literatura suplimentară din Spiritul Profetic, cerându-le să citească anumite pasaje, să le explice în cuvintele lor, să formuleze ideile principale, să creze poezii, desene, să facă aplicații etc. Și să le transmită copiilor sentimentul apartenenței la familia lui Dumnezeu, amintindu-le că, în Sabatul respectiv, copiii de vârsta lor din New York și din Londra, din Barbados și din Berlin, din Mexico și din Brisbane, din Morogoro și din Stockholm, ca să numim doar câteva localități de pe glob, studiază același pasaj biblic și descoperă probabil aceleași lucruri!

Materialul pentru instructori vă oferă sugestii interesante și utile pentru o lecție nu „liniștită”, ci „activă” și eficientă. S-ar putea ca unele activități să vi se pară nepotrivite. Adaptați-le sau faceți ceva asemănător. Nu vă temeți de repetare, este necesară!

Poate că aceste lecții despre har pentru copii ne deschid și nouă per-

spective noi – ferestre spre cer. Din spre Conferința Generală se face simțită o preocupare deosebită pentru copii. Crearea, la sesiunea din 1995, a Departamentului Slujirea Copiului, pregătirea de materiale pentru copii și pentru cei ce lucrează cu ei, înnoirea materialelor Școlii de Sabat, activitatea Explo și a grupelor de Licurici ar trebui privite ca un semn al timpului în care Domnul a făgăduit că „va întoarce inima părinților spre copii...” (Mal. 4,6).

Este un har că în biserică există copii, că există această preocupare pentru ei „la nivel înalt”, că în fiecare comunitate există oameni dispuși să ofere timp, energie, răbdare, uneori și bani, care renunță la locul comod din sală pentru clasa gălăgioasă, că există părinți care își îndeamnă copiii să nu părăsească adunările noastre...

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu că El ne dă „învățătură peste învățătură” și mai ales „har peste har”.

Alina Badea este redactorul studiilor biblice pentru Școala de Sabat a copiilor.

Liberi să fim responsabili / (Urmare din pagina 9)

bani în activități contestabile. Roadele sunt neîncrederea, suspiciunea, fragmentarea și cultul personalității.

6. Când privim la libertățile noastre personale, trebuie să ne punem aceste întrebări:

a. Exercițierea libertății mele de conștiință ajută la zidirea bisericii?

b. Libertatea mea întărește cauza adevărului?

c. Exercițierea libertății mele creează consens și unitate, fără să producă o controversă dezbinatoare și sterilă care consumă timp, talent și energie într-un antagonism inutil și în tensiune care ne seacă puterea?

d. Fiecare angajat adventist ar face bine să-și aducă aminte de o afirmație din Codul etic al pastorului, inclusă în *Manualul pastorului* (ed. engl. din 1992) și promovată de Asociația Pastorală a Conferinței

Generale: „Sunt pe deplin angajat față de punctele fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”.¹⁷ Desigur, fiecare membru al bisericii ar trebui să fie în stare să spună același lucru.

Libertatea de conștiință este o libertate dată de Dumnezeu, așa încât să-L putem iubi din alegere și să ajutăm la zidirea trupului Domnului Hristos în pregătirea pentru apropiata Sa venire. Această libertate cere sacrificiu de sine voluntar pentru binele și salvarea multora și spre slava lui Dumnezeu.

A învăța să trăim responsabil cu această libertate în părtășia bisericii va continua să fie terenul pe care dovedim că suntem ucenici ai Domnului Isus și creuzetul maturității noastre creștine.

1 Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, pag. 468

- 2 *Seventh-day Adventist Church Manual* (1995), pag. 162
- 3 White, pag. 468
- 4 *Ibid.*, vol. 5, pag. 113
- 5 —, *Counsels to Writers and Editors* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1946), pag. 35
- 6 —, *The Ellen G. White 1888 Materials* (Washington, D.C.: Ellen G. White Estate, 1987), pag. 133
- 7 —, *Mărturii*, vol. 5, pag. 307, 308
- 8 *A Statement on Theological Freedom and Accountability* (General Conference of Seventh-day Adventists), pag. 14
- 9 *Ibid.*
- 10 *Ibid.*
- 11 *Ibid.*
- 12 *Ibid.*
- 13 *Ibid.*
- 14 *Ibid.*, pag. 15
- 15 *Ibid.*, pag. 14
- 16 *Ibid.*, pag. 16
- 17 *Minister's Manual* (Silver Spring, Md.: General Conference Ministerial Association, 1992), pag. 51

Bert B. Beach este directorul pentru relații între biserici în cadrul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

RUGĂCIUNEA

Spălatul pe jos și

Felita Callahan

O, Doamne, am murmurat, când se vor termina toate acestea? Supărată, am clătit ștergătorul din nou în găleată și am mai șters o parte din podeaua bucătăriei. Aveam o dispoziție proastă și oscilam între disperare și bucurie, dar disperarea m-a învins.

Lupta cu responsabilitățile de soție și mamă salariată mă copleșea pur și simplu. Aveam doi copii, de 4 și respectiv 9 ani, iar al treilea era pe drum. Ștergând pe jos puțin câte puțin, supărată, gândeam: *Sunt prea obosită, sunt terminată. Am vărsat apa murdară și, privind-o, mi-am spus: „Urâsc spălatul pe jos”.*

Resentimentele m-au copleșit în valuri de amărăciune, sorbindu-mi și ultimul dram de energie. M-am rușinat de gândurile mele și am început să mă rog: „Doamne, este ridicol. Nu știu de ce mă port așa. Te rog, ajută-mă!” În momentul următor, un text din lecția de la Școala de Sabat, secțiunea Primara, a copilului meu, mi-a venit în minte: „Să faceți totul spre slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10,31).

„Doamne”, m-am rugat, „cum aș putea să Te glorific atunci când spăl pe jos?” M-am oprit un moment, în timp ce gândurile îmi zburau prin minte asemenea unor păsărele. Mi-am coborât privirea spre gresia de culoare crem. Liniștea a început să se așeze în mine în timp ce repetam din Scriptură. „Doamne”, am spus mai tare, „voi spăla podeaua centimetru cu centimetru și mă voi ruga pentru biserica mea, nume cu nume.” Am golit găleata, am umplut-o din nou cu apă curată și am început iarăși să spăl. În timp ce mișcam spălă-

torul înainte și înapoi, m-am rugat în liniște.

„Tată milostiv, așază-Ți mâinile vindecătoare asupra sorei Turner. Înviează-o și înconjoară-o cu făgăduințele Tale, acum, când se reface după operație.”

Fâș, fâș, ștergeam pe jos.

„Tată iubitor, mângâie-i pe membrii familiei lui Kelly, în acest timp de pierdere. Șterge lacrimile și vindecă inima lor rănită. Ajută-i să se prindă de făgăduințele Tale de speranță și viață veșnică.”

Fâș, fâș, ștergeam iarăși pe jos.

„Dumnezeule Creator, îți mulțumesc pentru copilășul cu care ai binecuvântat familia Richardson. Dă-le părinților înțelep-

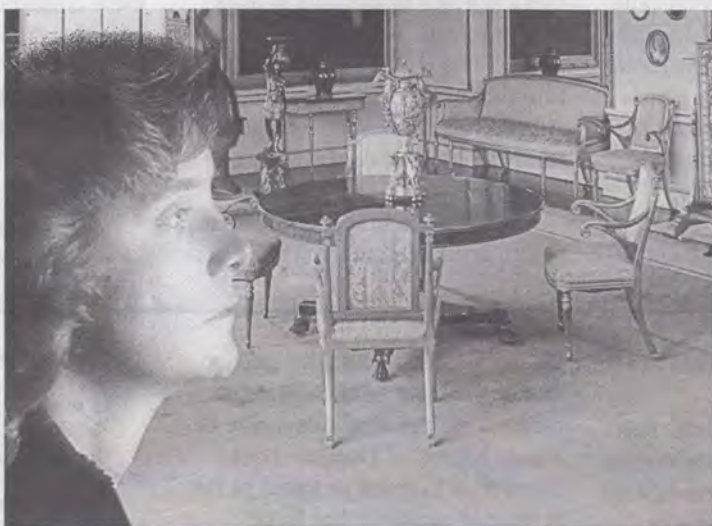
ciune, răbdare și putere, acum, la început de drum.”

Fâș, fâș, fâș...

Centimetru cu centimetru, bucătăria mea se transforma. Rugăciune după rugăciune, sufletul meu se schimba. Când am golit găleata, lăudându-L pe Dumnezeu, m-am simțit din nou copleșită. De data aceasta, de respect și admirație față de puterea lui Dumnezeu. O astfel de îndrumare: „Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” – așa de simplă, dar cu o putere atât de mare și cu un rezultat atât de bun – mi-a transformat bucătăria și viața. Sufletul mi s-a înseninat. Să mă rog atunci când voi curăța dulapul? De ce nu? Acela care a auzit rugăciunile pe care le-am făcut atunci când spălăm podeaua le va auzi și pe cele rostite în timp ce voi curăța dulapul.

Felita Callahan, din Humble, Texas, este fizioterapeut, îi place să citească și să scrie. Ea și soțul ei, Milton, au cinci copii.

Traducere de Liliana Radu

Rățușca nepricepută

René Evans

Îndată ce mașina s-a oprit pe drumul neasfaltat, Ted și David au coborât din ea bucuroși. Le plăcea casa bunicilor de la țară și erau plini de entuziasm pentru că tatăl lor venise aici să rămână toată ziua și să ajute la lucru.

„Sărut mâna, buni”, au strigat ei cum au urcat treptele și au intrat în bucătărie.

„Ce mai fac scumpii mei nepoți?” a răspuns bunica, grăbindu-se să-i întâmpine și să-i îmbrățișeze. În câteva clipe, ea a scos câteva pahare mari și le-a umplut cu limonadă. „Vă este sete?” i-a întrebat ea. „Unde este tatăl vostru? Sunt sigură că și lui îi este sete.”

Sunetul ușor de la ușă a anunțat sosirea tatălui. „Sărut mâna, mamă”, a spus el intrând, dar atenția i-a fost atrasă afară. „Ce este cu bobocul acela de rață?”

Băieții au sărit de pe scaun și au alergat la fereastră să se uite afară. „Unde? Ce boboc de rață? Ce este cu el?” au întrebat ei, vorbind amândoi în același timp, așa încât a ieșit un amestec confuz de cuvinte.

Bunica le-a arătat cu degetul o cloșcă ce conducea un cârd de pui de găină și un boboc de rață prin curte. „Ei, puișorul acela nepriceput”, a spus ea veselă, dând din cap. S-a așezat la masă și a luat un pahar de limonadă, în timp ce băieții își întindeau lung gâtul ca să vadă mai bine.

Nu am mai avut rațe niciodată, dar o pereche a zburat și s-a oprit aici acum câțiva timp, în apropierea lacului”, a explicat ea. „Mai repede decât mă așteptam, mama a umplut cuibul de ouă și a început să le clocească. Ei bine, am încercat să o supraveghez, dar probabil că a luat-o un câine sau cine știe ce s-a întâmplat, pentru că într-o zi nu s-a mai întors la ouăle ei. Le-am adus aici, la coteț, și am ademenit-o pe cloșca aceea să le primească la un loc cu ale ei. Ea și-a făcut bine treaba, bravo ei, dar

mititelul acela pe care îl vedeți este singurul pui care a ieșit din ouăle de rață.

Și ceea ce o să vă surprindă cel mai mult”, a continuat bunica, „este faptul că puișorul de rață crede că cloșca este mama lui. El merge după ea peste tot, împreună cu ceilalți pui, și chiar încearcă să scurme pământul cu piciorușul lui palmat. L-am luat și l-am dus la lac, am încercat să-l învăț să înoate și să fie rață, dar s-a zbatut să iasă cât a putut de repede și a alergat înapoi clătînându-se, ca să fie aici, lângă puii de găină. Cloșca aceasta se poartă cu el la fel ca și cu un pui de-al ei și nici unul dintre puii de găină nu are destulă pricepere să înțeleagă că el nu face parte dintre ei.

„Ce să fac?” Bunica a dat din umeri și a sorbit o gură de limonadă din pahar.

„Nimic”, a spus tata. „Poate doar să dorești ca și oamenii să fie la fel de buni față de semenii lor și să-i accepte așa cum fac cloșca aceea și puii ei.”

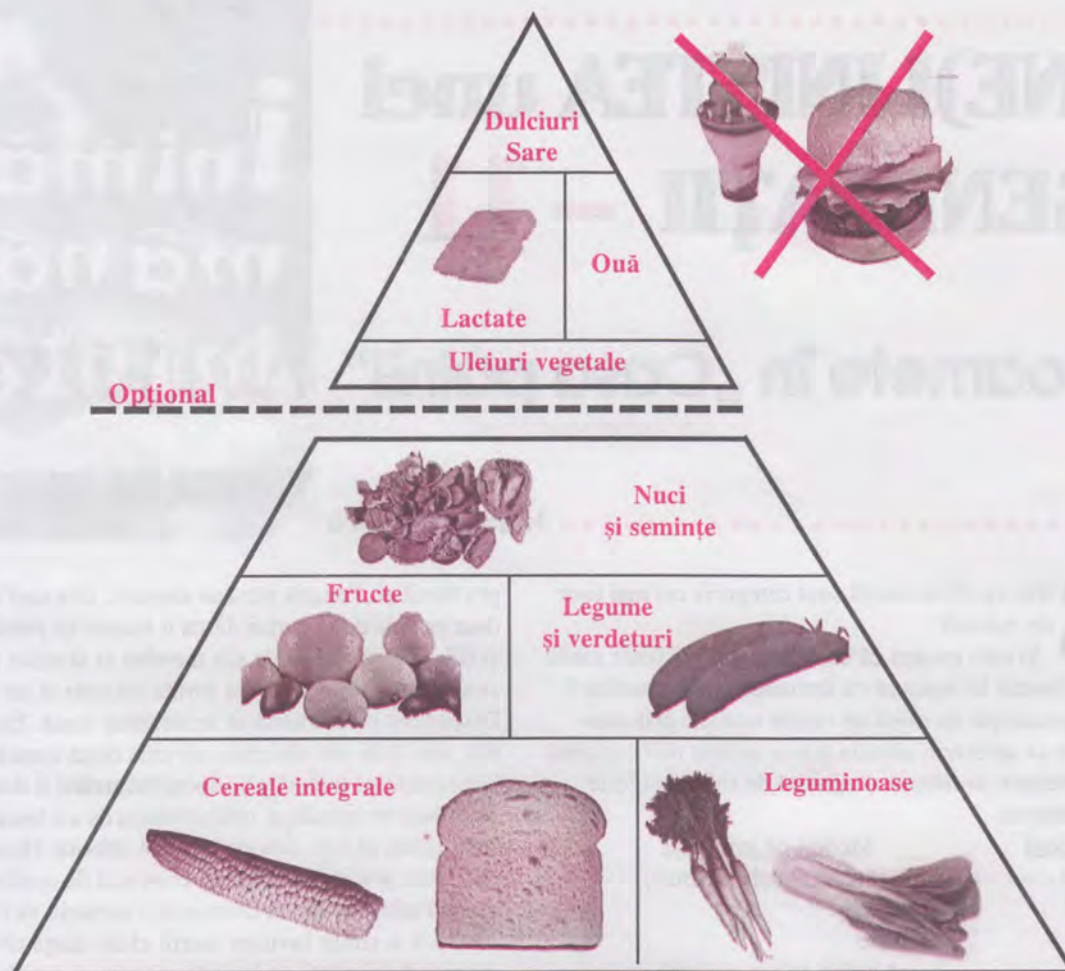
Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

- Roagă-i pe adulții din familia ta să-ți povestească despre o ocazie în care ei au fost acceptați de cineva atunci când nu s-au așteptat. Cum i-a făcut aceasta să se simtă?
- Citește o istorisire biblică în Matei 9,9-12 despre un om pe care Domnul Isus l-a acceptat, chiar dacă altora nu le-a convenit. Cum crezi că s-a simțit omul acela?
- Caută în dicționar și citește ce înseamnă „a accepta”. Scrie explicația de acolo în cuvintele tale. (Poate va trebui să rogi pe un adult să te ajute.)
- Roagă pe fiecare membru din familia ta să se gândească la o persoană de la școală, de la serviciu, de la biserică sau din altă parte pe care trebuie să o accepte, să o iubească așa cum ar face Domnul Isus. Scrie numele respective pe o foaie de hârtie.
- Rugați-vă pentru acele persoane și ca Domnul Isus să vă ajute să le acceptați așa cum face și El cu noi.

Noua piramidă alimentară

Grupele de alimente	O porție înseamnă:	Valoarea nutritivă	Nr. porții			Exemple de alimente
			1600 cal.	2200 cal.	2800 cal.	
Consumați din belșug 6-11 porții/zi Cereale integrale	O felie pâine SAU 1/2 cană cereale fierte 3/4 cană cereale uscate 1/2 cană paste fierte 1/4 cană granola (Musli)	Glucide complexe Fibre vegetale Proteine Vitamine (B ₁ , B ₂ , B ₆ , niacină) Fier, magneziu, calciu, cupru, mangan, fluor, crom, molibden	6	9	11	Cereale: grâu, orez integral (brun), orz, mei, secară, porumb etc.
Consumați mult 2 porții/zi Leguminoase	1/2 cană leguminoase gățite 1/2 cană tofu 1/4 cană înlocuitori de carne	Proteine Zinc Fier Fibre Calciu Vitamine (B ₆ , E, niacină) Acid linoleic	1	1-2	2	Leguminoase: mazăre, fasole, soia, linte, bob, năut Înlocuitori de carne: tofu, preparate din soia (cuburi, șnițele etc.)
Consumați multe 3-5 porții/zi Legume	1 cană verdețuri crude 1/2 cană legume crude tăiate 1/2 cană legume gățite 3/4 cană suc legume	Fibre vegetale Potasiu Beta-caroten (provitamina A) Folați Vitamina C Calciu Magneziu	3	4	5	Legume: conopidă, varză, brocolli, spanac, ștevie, dovleac, morcovi, cartofi, dovlecei, roșii, sfeclă, vinete, bame, țelină, păstârnac etc.
Consumați multe 2-4 porții/zi Fructe	1 fruct integral de mărime medie 1/2 cană fructe din compot 1/4 cană fructe uscate 1 cană fructe de pădure 3/4 cană suc de fructe	Vitamina C Beta-caroten Fibre vegetale Potasiu Folați Magneziu	2	3	4	Fructe: mere, pere, portocale, lămâi, grepfruturi, caise, piersici, prune, kiwi, papaya, mango, ananas, banane, căpșuni, zmeură, cireșe, vișine etc. Fructe uscate: stafide, smochine, prune, caise etc.
Consumați moderat 1-2 porții/zi Nuci, semințe	1/3 cană nuci (alune) 2 linguri unt de alune 1/4 cană semințe	Proteine Grăsimi polinesaturate Vitamina E, acid folic Fibre Potasiu Calciu	1	1-2	2	Nuci: alune, arahide, migdale, nuci pecan Semințe: susan, floarea-soarelui, dovleac
Consumați moderat 2-3 porții/zi Lapte și derivate lactate degresate	1 cană lapte degresat 1 cană lapte de soia 3/4 cană brânză de vaci 45 g brânză telemea, caș, tofu 1 cană iaurt	Calciu Proteine Vitamine (A, D, B ₂ , B ₁₂)	2	2-3	3	Lapte și derivate lactate: lapte, iaurt, brânză de vaci, telemea, caș etc. Înlocuitori: lapte de soia, lapte de orez, brânză de soia (tofu)

Notă: Cei care consumă numai alimente din categoriile de sub linia „Opțional” vor consuma 2-3 porții/zi de leguminoase și 2-3 porții/zi de nuci și semințe și se vor asigura că includ în dietă o sursă sigură de vitamina B₁₂.

Grupele de alimente	O porție înseamnă:	Valoarea nutritivă	Nr. porții	Exemple de alimente
Consumați moderat Ouă	1 ou întreg sau 2 albușuri de ou	Proteine Vitamina A, B ₁₂ Selenid, iod	Maximum 3 gălbenușuri/săptămână	Ouă: sunt de preferat ouăle de găină
Consumați puțin (cu economie) Grăsimi și uleiuri vegetale, zahăr, miere, sare	Vârful piramidei cuprinde grăsimi și uleiuri vegetale, sare, zahăr, miere, dulciuri, înghețată, smântână, unt, brânză cu smântână. Aceste alimente sunt bogate în calorii, dar sărace în vitamine. Aceste alimente trebuie consumate cu economie (în cantități mici). Fiecare lingură de grăsime adăugată la o dietă de 2200 calorii crește cu 5% procentul de calorii care provin din grăsime (și care nu trebuie să fie mai mare de 30%). Fiecare linguriță de zahăr crește cu 2% procentul de calorii care provin din glucide. • Limitați deserturile la 2-3/săptămână. • Consumați cu economie miere, gem, jeleuri, siropuri, dulceață, zahăr, alte dulciuri. • Limitați consumul de alimente bogate în sare și uleiuri (grăsimi). 1 linguriță sare (5 g) = 2000 mg sodiu 1 lingură ulei = 13,6 g grăsimi = 120 calorii 1 linguriță ulei = 4,5 g grăsimi = 40 calorii 1 lingură margarină = 11,4 g grăsimi = 102 calorii 1 lingură maioneză = 11 g grăsimi = 99 calorii 1 lingură smântână = 3 g grăsimi = 30 calorii 1 lingură zahăr = 12 g = 48 calorii 1 lingură miere = 21 g glucide = 64 calorii 1 linguriță zahăr = 4 g = 16 calorii 1 linguriță miere = 7 g = 21 calorii			

Pagina de sănătate este realizată de dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al uniunii.

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII - 11

Foamete în „Casa pâinii”

**inimă
mână și
minte**

TINERI ÎN MIȘIUNE

Marius Stănescu

Stiți că adolescenții sunt categoria cel mai ușor de mântuit?

Și care credeți că sunt cele mai eficiente medii de influență în legătură cu formarea adolescenților?

Specialiștii ne oferă un raport statistic prin care putem să apreciem situația într-o lumină mai concretă.

Ordinea, în funcție de gradul de influență, este următoarea:

Locul	Mediul de influență
10	rude (bunici, unchi, mătuși)
9	consilieri
8	reclame
7	presă scrisă (ziare, reviste)
6	lucrători spirituali, preoți, rabini
5	eroi la modă (sportivi, cântăreți)
4	profesori
3	tv., radio, înregistrări muzicale, filme
2	părinții
1	prietenii, anturajul

Cred că este suficient de evidentă dimensiunea concurenței dintre factorii implicați în destinul tinerilor.

Părinții, deși creditați cu locul al doilea în această concurență, au din ce în ce mai puțin timp și tot mai puțină disponibilitate să-și acopere eficient responsabilitatea. Rămân în cursă două categorii de factori: mass-media și „serviciile” (profesori, capelani, pastori etc.).

Marea provocare este aceasta: ce loc pot ocupa eu în proiectul divin de câștigare a tinerilor pentru un destin veșnic alături de Hristos?

Dimensiunile derutei

Foamea a lovit „Casa pâinii” (Betleem). Naomi locuia împreună cu soțul și fiii ei, chiar acolo, la Betleem. Pe fundalul foametei și al sărăciei, ca și cum starea aceasta de nenorocire nu era suficientă, se abate și moartea asu-

pra familiei. Femeia rămâne singură, fără nici un ajutor, doar cu cele două nurori. Dacă o femeie își pierde soțul și fiii, fără să mai aibă alți membri ai familiei pe care să se bazeze, atunci ea era sortită sărăciei și cerșitului. Disperarea o determină să se întoarcă acasă. Este însoțită, mai întâi din obligație, de cele două nurori văduve. Generozitatea trecută prin focul încercării o determină să-și absolve nurorile de obligativitatea de a o însoți. Reacția celor două, în fața eliberării, a fost diferită; Orpa profită de ocazie și o părăsește; Rut, convinsă de credințioșia soacrei sale, decide că Dumnezeuul acesteia va fi și al ei.

Dacă ai simțit lovitura morții chiar lângă tine, dacă cei mai dragi ai tăi au fost răpuși, atunci poți înțelege profunzimea suferinței și a disperării, poți pricepe dimensiunea derutei prin care treci în astfel de situație. Urmează zile de lacrimi și frământări, ai nevoie de cineva care să uite de sine și să-ți devină companie. În acest context se impune apariția unei astfel de persoane.

Interesantul situației este dat de faptul că tocmai o străină, numită Rut, moabita, este dispusă să acopere această nevoie. Rut se dovedește a fi exact acel prieten și sprijin necondiționat. Are compasiune, dar și spirit practic. Cerând permisiunea, merge să lucreze pe câmp la adunat spice în urma secerătorilor. Hărnicia remarcabilă o recomandă în fața stăpânului atent. Ea, străina, prin căsătoria cu Boaz, întregeste providențial proiectul divin al întâmplării lui Mesia. Se știe că nu Boaz era ruda cea mai apropiată și responsabilă pentru a asigura continuitatea familiei. Perspectiva de a ceda moștenirea și numele în favoarea celui dispărut, prin căsătoria cu văduva Rut, îl sperie pe cel îndreptățit și îl face să renunțe. Mărinimia lui Boaz modifică radical datele situației. Aspirațiile, țintele, idealurile și numele celor morți sunt readuse la viață. Dintr-o străină, moabită, Rut devine parte integrantă în linia genealogică a lui Mesia. Ce schimbare spectaculoasă! De la sărăcie la prosperitate, de la

singurătate la părăsire, de la moarte la naștere..., de la starea de cerșetor la cea de membru al familiei regale. Totul devine speranță, lumină și viață.

Sensuri

Tocmai în „Casa pâinii” s-a instalat foametea. Tocmai aici, unde ar trebui să fie viață, moartea dă buzna. De ce? Câte familii, astăzi, nu se confruntă cu moartea, chiar dacă trăiesc la modul fizic? De câte ori lipsa afecțiunii, a sprijinului binevoitor și necondiționat face ravagii printre adolescenții din familia noastră?

Naomi, ca simbol, reprezintă biserica frământată de necazuri, de suferință, de lipsă de hrană și de confruntare cu moartea. Chiar și Naomi (*cea plăcută*) devine în scurt timp Mara (*amărăciune*). Unde sunt belșugul, bucuria, plăcerea și viața?

Peisajul sumbru al familiei în criză impune apariția lui Rut. Chiar și semnificația numelui ei pare a fi o profeție despre misiunea pe care avea să o îndeplinească. Rut înseamnă *prietenă Domnului, companion, prieten, coleg, cea care se atașează*.

Pornind de la aceste semnificații, este clar că Rut reprezintă o componentă a unui proiect divin, care asigură companie, inițiativă, continuitate și orientare pe frământatul traseu către viața deplină. Această componentă este chiar un program care își propune să ofere cadrul pentru părăsire, dezvoltare și direcționare celei mai afectate categorii – *adolescenții*.

Rut, ca model biblic, se identifică în mod deplin cu programul de companion. Acest program face din adolescenți obiectul preocupărilor și beneficiar al investițiilor de ordin sufletească și material. De ce adolescenții? Simplu, pentru că ei sunt categoria cea mai vulnerabilă, dar, în același timp, și cel mai greu de controlat. Lumea lor este într-o continuă și rapidă schimbare. Ei traversează un labirint al incertitudinii. Presiunea luării deciziilor, stresul și anxietatea îi aruncă în brațele disperării și determină atitudini de revoltă, manifes-

tări ciudate și incomode. Decăderea morală și lipsa de afectivitate care bântuie societatea ca o adevărată moarte, instabilitatea familiei, prăbușirea oricărei măsuri de securitate și confort personal îi transformă în cele mai neajutate victime.

Programul de companion, asemenea moabitei Rut, este o soluție oferită de Dumnezeu ca răspuns la criza cu care se confruntă biserica și implicat adolescenții. La nivel de concepție, acest program este o binevoitoare intenție, o lăudabilă inițiativă, o foarte harnică și sistematică mână în mijlocul dezorientării și al lipsei. Totuși Rut, cu toate calitățile ei, ar fi rămas o străină, o necunoscută și o neîmplinită, dacă nu ar fi acceptat parteneriatul cu Boaz. El este cel care garantează reușita și contribuie în mod esențial la depășirea crizei.

Programul de companion, oricât

Programul de companion nu vine să pericliteze stabilitatea și „belșugul” existent, ci, dimpotrivă, să aducă viață și să ofere perspectivă.

de bine intenționat și oricât de sistematic ar fi, rămâne o necunoscută și o inutilitate fără elementul Boaz – *instructorul*. Printr-o nefericită asemănare, cei care ar trebui să-și asume responsabilitatea primară a salvării din spațiul sărăciei spirituale și al dezorientării refuză efortul, apărându-și confortul și interesele proprii. Părinții, prea ocupați cu asigurarea existenței, neglijează nevoia de afectivitate, nevoia de comunicare și de relație a copiilor lor. Biserica pare preocupată de alte planuri, fără să înțeleagă suficient faptul că Rut – programul de companion – nu vine să pericliteze stabilitatea și „belșugul” existent, ci, dimpotrivă, să aducă viață și să ofere perspectivă. Doar Boaz (*cel care are putere; curaj; însuflire; vioiciune; prin El sunt tare*), idealistul și curajo-

sul, vede în Rut nu amenințarea unui străin, ci pe anonimul devotat și harnic, angajat în procesul recoltării finale.

Se conturează limpede faptul că marginalizarea este păguboasă, în timp ce recunoașterea valorii, acordarea încrederii și implicarea conduc la o finalitate fericită.

Simt că ritmul de acceptare și dezvoltare a programului de companion este mult prea lent, având în vedere intenția programului și nevoia la care își propune să răspundă. De asemenea, cred că problema se reduce la două cauze principale: fie necunoașterea sau neînțelegerea programului (deci ignoranță), fie lipsa de mobilitate în raport cu dinamica schimbărilor.

Oare cât vom mai persista să vedem în adolescenți o ciudățenie și o amenințare?

Până când vom ridica degetul acuzării și vom emite judecăți, neidentificându-ne cu ei și fără a ne lua timp să-i cunoaștem?

Nu cumva caracterul și comportamentul lor sunt tocmai oglindirea modelului pe care noi înșine l-am oferit?

Din nefericire, mulți încearcă să schimbe comportamentul adolescenților prin scoaterea în evidență a vinovăției lor. În timp ce vinovăția are un efect de scurtă durată, dragostea și înțelegerea sunt cele care prelungesc efectul în ceea ce privește schimbarea.

Dacă îi vom accepta pe tineri, dacă îi vom iubi și vom cultiva o relație personală, dezvoltând respectul și grija față de ei, îi vom ajuta să depășească impasul adolescenței.

Cât despre mine, consider programul de companion ca fiind o soluție divină la foametea din „Casa pâinii”. Găsesc în acest program viață, speranță și certitudinea că, într-o zi, familia în derută se va regăsi în prezența Celui care vine să răscumpeze și să ofere o Casă. Având această perspectivă, nu pot să stau și să nu mă implic!

Tu ce faci?

Marius Stănescu este directorul Departamentului Tineret al Conferinței Moldova.

Jurnal Senegalez

Luiza Gnatiuc

Magdalena Nechita

Pentru cei care vor să știe cum se ajunge în Senegal ca misionar medical, am vrea să răspundem că poți să faci asta nu doar luând un avion și apoi altul, ci fiind condus în mod providențial dintr-o experiență în alta, ca apoi să descoperi binecuvântarea de a lucra pentru cei un pic mai săraci decât tine, mai loviți decât tine, dar deseori mai mulțumiți în sărăcia lor. Dintotdeauna am știut că Africa înseamnă junglă, animale, boli și sărăcie. Dar am descoperit aici liniște, încredere, mulțumire și chiar prieteni.

Ideea de a lucra undeva unde să începi ziua împreună cu tot colectivul și cu Dumnezeu era un vis pentru noi. Și iată că astăzi încă ne bucurăm de cele câteva minute zilnice de meditație și rugăciune, urmate de acel călduros „Bonne Journée”, care ne leagă pe unii de alții și parcă ne asigură de succesul zilei.

Venind chiar înainte de ora începerii, bolnavii se așază respectuos în fața cabinetelor sau a farmaciei, care este în același timp și fișier, și ascultă în tăcere rugăciunea. Apoi își iau bonurile și se îndreaptă spre unul dintre locurile unde își vor afla rezolvarea problemei.

Unul dintre cabinete este deschis pentru consultații generale. În perioada ploioasă, cea mai frecventă boală este malaria, cu toate complicațiile ei respiratorii, digestive, neurologice. Tratamentul oral sau injectabil (clorochin, chinina, paluject sau alte antimalarice), în faza incipientă, dă rezultate imediate. Din nefericire, deseori lipsa de încredere a africanilor în medicamente sau lucrul la câmp îi împiedică să vină la dispensar, fapt care întârzie vindecarea sau o face chiar imposibilă. Destul de frecvent sunt diagnosticate afecțiuni articulare inflamatorii, favorizate de umiditate, boli de piele și maladii cu transmitere sexuală.

Un alt cabinet este deschis copiilor pentru a fi vaccinați (două zile pe lună), femeilor pentru planificare familială și viitoarelor mame pentru consultații prenatale. O mare parte dintre femeile africane aleg să urmeze un tratament preventiv în cursul sarcinii și să nască într-un dispensar sau într-o maternitate, dar există încă suficiente care, din lipsa mijloacelor financiare sau din ignoranță, își nasc copiii la domiciliu, asistate de câte o vecină sau singure. Acestea din urmă uită adeseori până și ziua în care și-au adus pe lume micuții. Deseori, nou-născuții ne sunt aduși la

dispensar pentru pansament ombilical la câteva minute după naștere, având corpul plin de pământ și mizerie, ceea ce ne face să gândim că nașterea nu s-a desfășurat în condițiile cele mai primitoare pentru bebeluș.

Cât de importantă este viața aici deducem din faptul că, imediat după ce ieșim din sala de nașteri, pentru a cere ceva în care să înfășăm nou-născutul, în locul pufoaselor scutece proaspăt cumpărate pentru micuțul așteptat, primim câte un „pagne”, ceea ce înseamnă o bucată veche și pătată de material pe care mama o folosește ca pe un fel de fustă.

Un alt cabinet este sala de pansamente și de mici intervenții chirurgicale în fața căruia, pe parcursul sezonului ploios, se îngheșuie bolnavii cu ulcerale tropicale favorizate de malnutriție, de igiena precară și de umiditate. Plăgile întâlnite sunt cel mai adesea infectate, bolnavii alegând să caute îngrijire doar după ce acestea devin destul de supărătoare. Din nou, lipsa de educație își spune cuvântul.

Pentru bolnavii în stare gravă care necesită tratament ce poate fi asigurat la nivelul dispensarului, există trei saloane cu opt paturi și câteva pătuțuri pentru copii.

Toți vizitatorii care pășesc pragul dispensarului sunt impresionați pozitiv de serviciile de calitate și de aspectul plăcut al dispensarului, în comparație cu cel al instituțiilor de sănătate din zonă. Și această diferență vizibilă este dată de faptul că, în ciuda absenței medicilor în acest dispensar, Marele Medic lucrează aici zilnic. Astfel am fost invitați ca, pe lângă cele cinci sate în care asigurăm vaccinarea copiilor, să extindem programul de vaccinare în încă două sate și câte o dată pe săptămână să dăm consultații în alte patru sate.

Pe lângă activitatea de dispensar, ne oferă satisfacții și seminariile pentru săteni (antifumat, educație sanitară pentru mame, educație sanitară în școli), precum și cele câteva minute în fiecare seară petrecute cu vecinii noștri mai mici, istorisindu-le din minunile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru copii ca ei.

Și una dintre minuni este cea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru noi. Privind cu îngrijorare la cele două luni care au mai rămas, îi mulțumim pentru marele dar pe care ni l-a oferit, această binecuvântată perioadă de timp în Africa și, în același timp, încercăm să profităm într-un mod folositor de fiecare zi pe care o mai avem de petrecut aici.

La data scrierii acestui articol, Luiza Gnatiuc și Magdalena Nechita, din Onești, Bacău, lucrau ca misionare medicale în Senegal.

Educație pentru misiune

La Școala Postliceală Teologico-Sanitară Adventistă din Brăila

Ene Paulini

Mesajul Evangheliei totdeauna a fost însoțit de mesajul sănătății, ambele constituind activități importante ale Domnului Hristos cât a trăit printre oameni. Lucrări medicale i-a acordat chiar mai mult timp, ea constituind deschiderea drumului pentru salvarea sufletului. Ori de câte ori au intervenit schimbări majore în viața omenirii (ieșirea din Eden, potopul, exodul etc.), Dumnezeu însuși a stabilit pentru om principiile stilului de viață care să-l pună la adăpost de boli și suferințe.

Puțini au înțeles în secolul trecut efectele impactului descoperirilor științifice și tehnice, precum și ale diferitelor curente filozofice și sociale asupra stilului de viață, ca și ritmul tot mai rapid al acestor schimbări și efectele lor asupra sănătății. Dumnezeu a arătat însă și de data aceasta că nu poate fi luat prin surprindere. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, căreia i s-a dat sarcina de a duce lumii ultima solie de har, a primit prin Spiritul Profetic o bogată lumină, a cărei strălucire devine tot mai puternică pe măsură ce plăcerile firii au cuprins omenirea.

Pe măsură ce se cristalizau marile adevăruri spirituale ale celor trei solii îngeresti, revelații privind sănătatea, uluitoare pentru acea vreme, veneau să le întregască. La 1848, se descoperă caracterul dăunător al tutunului (folosit de atunci ca remediu pentru bolile pulmonare). În 1850 se recomandă renunțarea la carnea de porc. În 1854, se face cunoscută importanța curățeniei etc.

La 20 mai 1863, se constituie Conferința Generală și, la nici trei săptămâni (6 iunie), Ellen White primește viziunea marelui subiect al reformei sănătății, ca parte integrantă a mesajului spiritual. S-a dovedit astfel că „Dumnezeu, care este credincios... împreună cu ispite, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Cor. 10,13). Influența acestor revelații a schimbat viața multor oameni, chiar dincolo de granițele Americii.

Biserica Adventistă din România a urmat același drum. În 1920, s-a constituit Uniunea Română a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În 1922, s-a cumpărat în București o clădire pentru înființarea unui centru de tratament. Familia Holmes din Statele Unite și două asistente medicale din Danemarca au venit să lucreze, dar autoritățile vremii nu le-au permis (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 10, pag. 1229).

Imediat după al doilea război mondial, dr. Ioan Moldovan și dr. Elena Iacob Prisecaru au deschis, la București, un dispensar și o școală de surori de caritate, care, la un moment dat, avea 15 cursante bine cotate profesional de unitățile sanitare. Dar curând cele două așezăminte aveau să fie desființate (V. D. Cojea, *Vechi cărări advente*, pag. 328).

A fost o binecuvântare, în timpul regimului trecut, faptul că tinerii adventiști au avut permisiunea de a se pregăti în școli și universități și mulți dintre ei s-au calificat în acest domeniu.

După evenimentele din decembrie 1989, în mod spontan, din mai multe localități, a pornit inițiativa organizării Asociației „Sănătate și Temperanță”. Ea a devenit persoană juridică la 2 martie 1990, cu filiale la nivelul Conferințelor și la Brăila, unde s-a înființat Școala Postliceală Sanitară cu aceleași nume, în 1991, și care s-a înscris ca membră a A.I.M.S. (The Adventist International Medical Society), cu sediul la Loma Linda.

Inițiativa înființării școlii sanitare a aparținut grupului de intelectuali (în majoritate medici) din Brăila și din Galați. Dezvoltarea acesteia a confirmat teza lui Gamaliel (Fapte 5,38.39). Biserica Adventistă a încuviințat înființarea ei, iar regulamentul de funcționare, care prevede că „școala aparține Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și este încredințată pentru înființare, organizare și conducere Asociației 'Sănătate și Temperanță'”, poartă semnătura directorului școlii și a președintelui uniunii.

Din 1994 s-a înființat și „Școala Postliceală Teologico-Sanitară Dr. Luca”, în rețeaua învățământului de stat. Ambele școli au același program, aceeași conducere și același corp didactic, deosebindu-se doar sub aspect financiar (taxe mai reduse la cea de stat) și prin faptul că școala de stat are dreptul de a elibera diplome ca orice școală de stat. Școala „Sănătate și Temperanță”, în regim particular, susține examenul de diplomă pe lângă școala de stat (Dr. Luca). În 1999, școala particulară a căpătat însă autorizația de funcționare din partea Ministerului Educației Naționale, așa încât ambele școli sunt recunoscute de stat.

Din 1994, școlile noastre sunt afiliate cu Atlantic Union College din S.U.A. și, din 1995, sunt acreditate de către Conferința Generală.

Dotarea cu material didactic, bibliotecă și alte îmbunătățiri a fost realizată cu sprijin substanțial din partea fraților din străinătate și prin ADRA.

Școala funcționează în trei camere, fără lumină naturală și fără ventilație, din subsolul bisericii din strada Rahova și într-o sală construită de noi la aceeași adresă.

În 1994, Uniunea de Conferințe București ne-a ajutat să achiziționăm un imobil propriu pentru sediul administrativ și o sală de clasă (care funcționează și drept capelă pentru comunitatea școlară). Un imobil

aparținând Conferinței București ne-a fost încredințat pentru reparație capitală și, cu ajutor din partea organizației Secour Adventiste din Franța, funcționează în prezent ca internat al fetelor din Republica Moldova și din Ucraina care studiază la noi.

Elevii școlii, indiferent de sesiune, participă împreună cu profesorii la deschiderea cursurilor în fiecare dimineață cu o cântare, o lectură devoțională și rugăciune. La terminarea cursurilor ei cântă și se roagă. Orelle de religie sunt obligatorii pentru toți. Nu s-au semnalat dificultăți din acest punct de vedere în cei nouă ani de funcționare ai școlii. Dimpotrivă, unii elevi au primit botezul. Este poate una dintre puținele ocazii în care pot fi adunați un număr așa de mare de tineri neadventiști care să învețe să cânte, să se roage, să studieze Biblia, chiar dacă, aparent, nu părăsesc școala ca membri ai bisericii. Convertirea este opera Duhului Sfânt, datorită noastră fiind de a semăna.

Elevii (chiar și neadventiști) provin din toate județele țării, din Republica Moldova, iar anul acesta, și din Ucraina.

Rezultatele de până acum sunt concretizate în cei 412 absolvenți. În prezent, la cursuri avem 243 de elevi (113 vor absolvi anul acesta). Avem pe agendă transformarea școlii în colegiu universitar, dacă Domnul ne va ajuta. Importanța acestei școli va crește în perspectiva introducerii obligatorii a cursurilor în Sabat la celelalte școli, iar în cazul nefericit al vreunui conflict armat, absolvenții noștri pot să presteze servicii ca necombatanți. Angajarea în lucrare misionară medicală devine mai eficientă atunci când, pe lângă pregătirea profesională, asistentul medical are și o pregătire teologică, chiar dacă aceasta nu e la nivelul Institutului Teologic. Unii dintre elevii și absolvenții noștri au fost misionari în Africa, au absolvit sau sunt studenți la teologie în țară sau în străinătate sau la alte școli.

Avem nevoie de susținerea acestei școli cu rugăciune, de călăuzire divină și de orice fel de sprijin, pentru a-și îndeplini misiunea. Până aici, spunem, la fel ca Samuel: „Domnul ne-a ajutat”.

Dr. Ené Paulini este directorul Școlii Postliceale Teologico-Sănătare din Brăila.

O privire spre sesiunea Conferinței Generale / Urmare din pag. 10

documentele care atestă aceste servicii, fiecare solicitant se va prezenta la Ambasada Canadei pentru obținerea vizei turistice.

Sesiunea prin satelit – în limbile română și maghiară

Pentru prima dată în istorie, sesiunea Conferinței Generale va fi transmisă pe larg în emisiuni prin satelit. Marți și miercuri, 27-28 iunie, câte trei ore din programul Convenției Pastorale vor putea fi urmărite în lumea întreagă. Apoi, zi de zi, lucrările sesiunii vor fi prezentate în programe care vor totaliza 195 de minute pe zi, iar în Sabate, aproape șapte ore! Programele transmise vor cuprinde tot ce a fost mai semnificativ în cursul fiecărei zile: rapoartele misionare ale diviziunilor, predica de dimineață, știri și interviuri. Toate aceste programe vor fi traduse simultan, în mai multe limbi, între care română și maghiară. Aceasta va oferi o ocazie excepțională tuturor comunităților dotate cu echipament de recepție. Emisiuni de cea mai înaltă calitate tehnică și spirituală vor aduce sesiunea acasă la noi. Pentru cei care nu se vor afla la Toronto, se va selecta, prelucra și transmite mai mult decât cineva ar putea să vadă ca participant direct. Programul complet al transmisiilor va fi publicat în curând.

Din agenda sesiunii

Lucrările administrative ale sesiunii cuprind alegerea conducătorilor (președinte, secretar, trezorer) și directorilor departamentali ai Conferinței Generale și a celor trei conducători ai fiecăreia dintre cele 12 diviziuni.

Pe agenda sesiunii de anul acesta se află și o propunere de restructurare a *Manualului bisericii* (MB), pentru a fi stabilite secțiuni care sunt normative, respectiv opționale. Comitetul pentru revizuirea MB a indicat numeroase pasaje din MB care ar putea fi incluse la sfârșitul fiecărui capitol, într-o secțiune de „Note”. Ele conțin aplicații ale MB care sunt influențate de diferențele în ce privește cultura și nivelul de dezvoltare

a tehnologiei comunicării. Aceste note (în majoritate din capitolele 6-8) ar putea fi reactualizate, după cum va fi necesar, fără ca schimbările propuse să fie aduse în fața unei sesiuni a Conferinței Generale.

Există, de asemenea, o propunere de reformulare a capitolului 15 din MB, privitor la căsătorie, divorț și recăsătorire. Această recomandare nu va aduce însă schimbări majore în poziția bisericii față de subiectul respectiv. Vor fi subliniate fundamentele biblice ale învățaturii bisericii despre căsătorie, divorț și recăsătorire. Va fi introdusă o nouă secțiune, despre rolul bisericii în lucrarea pentru familii și oferirea de programe pentru cupluri logodite, informații pentru cupluri căsătorite și susținere pentru familii distruse și pentru persoane divorțate. Expresii ca „parte vinovată” și „excludere” sunt înlocuite cu „îndepărtarea din rândul membrilor bisericii”. Propunerea mai afirmă faptul că separarea sau divorțul sunt îngăduite și ca rezultat al violenței fizice. Aceste situații nu constituie însă un motiv biblic pentru recăsătorirea nici unuiu dintre parteneri.

Apel la rugăciune al președintelui Conferinței Generale

Dr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, face un apel la rugăciune pentru ca „sesiunea din Toronto să fie marcată de binecuvântarea lui Dumnezeu și pentru ca Duhul Sfânt să prezideze această adunare mondială”.

„Pe măsură ce ne apropiem de adunarea de la Toronto”, a spus dr. Paulsen, fiecare biserică adventistă, fiecare familie adventistă și fiecare credincios ar trebui să prezinte înaintea lui Dumnezeu lucrarea bisericii și familia mondială de credincioși.”

Într-un interviu, liderul bisericii mondiale a spus că „sesiunea de la Toronto trebuie să fie o sărbătoare a unei biserici puternice, dinamice, în care toți sunt prețuiți ca și copii ai lui Dumnezeu, în care tinerii sunt implicați activ, nefiind lăsați să aștepte pe margine, în care membrilor li se recunoaște rolul esențial pentru misiunea bisericii și în care toți primesc binecuvântările lui Dumnezeu și darurile Sale spirituale”.

Adrian Bocăneanu este președintele uniunii.

Noutăți privind acreditarea Institutului Teologic Adventist

Luni, 3 aprilie, secția de Asistență Socială, care a fost deschisă în toamna anului trecut în cadrul Institutului Teologic Adventist, s-a aflat pe agenda Consiliului Național pentru Evaluare și Acreditare Academică (CNEAA). Anterior, o subcomisie pentru partea de teologie și o alta pentru partea de asistență socială efectuaseră vizite de evaluare. Spre marea noastră bucurie, facultatea de Teologie-Asistență Socială a primit autorizarea de încredere. Astfel, în acest moment, două facultăți (Facultatea de Teologie-Litere primise această autorizare cu un an în urmă) din cadrul Institutului au atins acest nivel de autorizare, ceea ce are o semnificație practică deosebită. Absolvenții vor putea susține examenul de licență în cadrul unei universități acreditate și diplomele se vor bucura de recunoaștere deplină. De asemenea, aceste două facultăți autorizate formează cadrul academic în care profesorii adventiști de teologie pot fi titularizați și pot dobândi gradele didactice academice necesare pentru acreditarea Facultății de Teologie Pastorală, care este programul nostru de bază.

Chiar a doua zi a început vizita de evaluare și creditare a întregului Institut Teologic din partea Conferinței Generale și a Diviziunii Euro-Africa. Pentru aceasta, o echipă formată din nouă persoane, cu responsabilități academice și administrative în biserică și în sistemul adventist de educație, s-a aflat la Cernica în perioada 4-7 aprilie. Iată impresionanta listă a membrilor echipei: dr. Humberto Rasi și dr. Enrique Becerra, director și respectiv director asociat la Departamentul de Educație al Conferinței Generale, dr. Roberto Badenas, omologul de la Diviziunea Euro-Africa, dr. Jean-Claude Verecchia, președintele Centrului Universitar și Pedagogic Saleve – Franța, dr. Ignazio Barbuscia, președintele Colegiului Villa Aurora – Italia, dr. Shelly Perry, profesoară la Departamentul

de Asistență Socială, Universitatea Andrews, dr. Samuel Chuah, profesor la Departamentul de Afaceri, Universitatea Andrews, dr. Horst Rolly, profesor la Facultatea de Asistență Socială Creștină, și pastorul Roland Nickel, vicepreședinte pentru finanțe, ambii de la Universitatea Friedensau, Germania.

Acest grup s-a constituit în două comisii, una reprezentând AAA (Asociația Adventistă de Acreditare), cealaltă reprezentând IBE (Biroul Internațional pentru Educație). Prima comisie, condusă de dr. Enrique Becerra, a efectuat evaluarea periodică a programului de teologie pastorală, care a primit acreditarea din partea bisericii în urmă cu trei ani. Licența oferită de programul nostru este echivalentă, în sistemul anglo-saxon, cu gradul de Bachelor în Pastoral Theology. Cea de-a doua comisie, reprezentând IBE, condusă de dr. Humberto Rasi, a examinat cele trei programe noi, în vederea recunoașterii lor ca programe ale bisericii.

Comisia AAA a avut la dispoziție un document de autoevaluare pregătit de ITA, precum și răspunsurile la recomandările făcute de AAA cu trei ani în urmă. Cele două zile au fost folosite din plin pentru discuții cu administrația Institutului, cu profesorii și studenții din programul de Teologie Pastorală, cu personal din campus și cu reprezentanți ai uniunii. Au fost inspectate facilitățile din campus – dormitorul, sălile de clasă, cantina, biblioteca, laboratorul de informatică etc.

Programul comisiei IBE a fost similar, ea având întâlniri separate cu profesorii neadventiști care predau în cadrul institutului, cu profesorii adventiști, cu studenții și cu administrația.

Chestiunile de organizare (schema de organizare, regulamentele de funcționare, declarația de misiune etc.) și de finanțe au fost examinate în mod amănunțit. De asemenea, au fost verificate documentele de secretariat-registratură și de contabilitate.

Vineri dimineață, 7 aprilie, cele

două comisii și-au prezentat rapoartele. Raportul comisiei AAA (totalizând 11 pagini), care urmează să fie înaintat pentru aprobare comitetului director AAA, este structurat după un număr de 11 criterii. Cu privire la fiecare sunt exprimate aprecieri pozitive și recomandări. Comisia AAA propune acreditarea în continuare a programului de teologie pastorală pentru o perioadă de trei ani, până la 31 decembrie 2002, cu un raport preliminar de realizare a recomandărilor, care să fie prezentat până la 31 decembrie 2001.

Raportul comisiei IBE (totalizând 12 pagini), care urmează să fie înaintat pentru aprobare comitetului director al IBE, de asemenea, propune recunoașterea denominațională a celor trei programe noi. Îndeplinirea recomandărilor va face posibil ca, o dată cu vizita de acreditare pentru programul de teologie pastorală, peste trei ani, și aceste programe să intre în programul normal de acreditare.

Recomandările principale se referă la îmbogățirea bibliotecii, consolidarea corpului profesoral, dezvoltarea și îmbunătățirea structurii organizatorice a Institutului, aprofundarea programului de formare spirituală și intensificarea participării comunității academice la viața bisericii și a societății. Toate aceste recomandări sunt un ajutor valoros pentru orientarea viitoare a dezvoltării Institutului.

Astfel s-a încheiat o săptămână foarte importantă în activitatea Institutului Teologic. Lui Dumnezeu I se cuvine toată lauda pentru acest raport pozitiv. Iar toți cei care, în cadrul Institutului și în afara lui, au contribuit cu eforturile lor neobosite la pregătirea acestor vizite, cei care s-au rugat pentru un rezultat bun și cei care au fost o sursă de speranță și de inspirație – profesori, studenți, întregul personal, frați, surori și pastori – au motive de bucurie.

*Dr. Petre Anghel, rectorul ITA
Gheorghe Modoran, directorul
Departamentului Educație al Uniunii și decanul
ad interim al Facultății de Teologie Pastorală*

Concursul de admitere la Școala Postliceală Teologico-Sanitară din Brăila.

La concursul de admitere pentru anul 2000/2001, asistenți medicali generaliști, se primesc numai absolvenți de liceu cu diplomă de bacalaureat. Concursul de admitere se susține în două sesiuni: 17-25 iulie și 8-15 septembrie. Informații la numărul de telefon/fax 039/616940 sau la sediul școlii, din B-dul Independenței 206 sau 238, Brăila, cod 6100. Taxele școlare se vor fixa în sesiunea din luna septembrie și modalitatea de plată se va anunța la timp.

Dr. Ene Paulini, director

Ordonanță de urgență a Guvernului României în favoarea foștilor deținuți pe motive de conștiință.

Aducem la cunoștința celor interesați (foștilor deținuți ai anilor 1950), care au fost condamnați pentru refuzul de a participa la activități care ar fi constituit o încălcare a Sabatului în armată, precum și altor pensionari care au suferit în anii comunismului pentru că au apărut cauza lui Dumnezeu, Sabatul și Legea cerului, următoarele:

În Monitorul Oficial al României, partea I nr. 650/30 XII 1999, se reactualizează Legea 118/1991, cu noi dispoziții favorabile obținerii unor drepturi de către categorii de persoane în care se încadrează și membrii Asociației Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință.

În documentul intitulat „Ordonanță de urgență privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, precum și persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive”, din 29 decembrie 1999, Art. 1, alin. 1, lit. d) și e), se arată: „Constituie infracțiuni săvârșite din motive politice infracțiunile care au avut drept scop:

d. respectarea drepturilor și liber-

taților fundamentale ale omului, recunoașterea și respectarea drepturilor civile și politice, economice, sociale și culturale;

e. înlăturarea măsurilor discriminatorii pe motive de naționalitate sau de origine etnică, de limbă ori de religie, de apartenență sau opinie politică, de avere ori de origine socială”.

Cei interesați pot să studieze documentul respectiv și să solicite acordarea drepturilor prevăzute în el. După caz, cei care nu au depus dosar cu datele condamnării au o nouă ocazie să o facă.

Se pot obține informații de la sediul Asociației din B-dul Ștefan cel Mare, bl. B2, parter, Secția optică, Tg. Neamț, jud. Neamț, sau la numărul de telefon 033/661007, orele 9-12.

Vasile Lupu, Președintele Asociației Foștilor Deținuți pe motive de Conștiință din România

„Expo Sănătate” la Giurgiu. În perioada 15-19 martie 2000, Asociația Națională Sănătate și Temperanță, împreună cu Direcția de Sănătate Publică Giurgiu și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Giurgiu, a organizat „Expo Sănătate” la Casa de Cultură „Ion Vinea” din Giurgiu.

La deschidere, alături de cei peste 150 de giurgiuveni, au fost prezenți dl Viorel Mărculescu, subprefect, dl Miron Deliu, directorul Direcției de Sănătate Publică Giurgiu, dna psiholog Leontina Ghenea, șefa Biroului de Promovare a Sănătății din cadrul Direcției de Sănătate Publică Giurgiu, dl dr. Sorin Săndulache, președintele Asociației Naționale Sănătate și Temperanță, dl Cornel Dobre, pastorul Bisericii Adventiste Giurgiu, și alte personalități ale orașului.

După deschiderea „Expo Sănătate”, a avut loc o recepție la care au fost servite alimente vegetariene.

Atât la deschidere, cât și pe toată perioada desfășurării evenimentului, au fost prezenți reporteri ai televiziunii și ai presei scrise locale. Reportajele de la „Expo Sănătate” au fost transmise la ore de maximă audiență, precum și în reluare.

Vineri, 17 martie, dna dr. Aurora Câmpian, dl dr. Sorin Săndulache, dl dr. Gily Ionescu și pastorul Cornel Dobre au fost invitați la sediul televiziunii locale, unde au acordat un interviu, care a fost transmis în direct în cadrul emisiunii „Week-end Magazin” și în reluare a doua zi.

În cadrul expoziției de sănătate, au fost susținute seminarii pe teme ca: prevenirea bolilor cardiovasculare, osteoporoza, patologia bolilor digestive, nutriția etc. Au fost prezentate cursuri de bucătărie vegetariană, cu degustare de produse. Toate aceste seminarii și cursuri s-au bucurat de o largă participare a locuitorilor orașului Giurgiu.

Editura „Viață și Sănătate” și CARD au fost prezente cu două standuri de cărți despre sănătate și de rețete vegetariene.

S-au efectuat gratuit determinări ale glicemiei și colesterolului, măsurători ale tensiunii arteriale, determinarea greutății corporale, cu exprimarea în procente a cantității de grăsime, determinarea computerizată a vârstei inimii.

Un număr de 15 cadre medicale medii, din Giurgiu și din localitățile învecinate, au ajutat la buna desfășurare a „Expo Sănătate”. În urma „Expo Sănătate”, dna psiholog Leontina Ghenea, șefa Biroului de Promovare a Sănătății, și-a exprimat dorința de a continua colaborarea cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Giurgiu, în scopul promovării sănătății locuitorilor din județul Giurgiu. De asemenea, între Casa de cultură „Ioan Vinea” – președinte dna prof. Dorina Pălăugeanu – și Biserica Adventistă – pastor Cornel Dobre –, s-a încheiat un protocol de colaborare pentru realizarea de programe, proiecte și acțiuni de educație, de socializare, de comunicare, de sprijinire a copiilor și tinerilor defavorizați pentru comunitatea civilă din Giurgiu.

Îi aducem toată lauda lui Dumnezeu.

Ileana Mihăilă, secretar pentru comunicații, Biserica Adventistă Giurgiu A

Octavian

Coconcea (20 ianuarie 1927, București - 11 ianuarie 2000, București), pastor pensionar. Viața fratelui Coconcea, născut în familia unui pastor adven-

tist, s-a consumat ca o făclie așezată într-un loc retras, mulți bucurându-se de lumina ei.

În perioada 1945-1949, a urmat cursurile Institutului Biblic de la Brașov-Stupini, făcând parte din ultima clasă de absolvire de acolo.

După satisfacerea serviciului militar, a fost angajat la secretariatul uniunii, în anul 1950. Scrisul lui frumos, ordonat, meticolos l-a consacrat administrației, mai ales că știa să se facă de folos persoanelor din conducerea bisericii, fiindu-le om de încredere – se putea conta pe el.

În anul 1954, s-a căsătorit cu Virginia Caraivan; au avut un singur copil, pe Cristinel.

Căutător de ceva nou, frumos, folositor, în vremi de restriște, împreună cu alți colegi a tradus, multiplicat și difuzat, din puținele reviste și cărți care ne parveneau, materiale pentru pastori, tineret și copii.

Cele două volume de cântări, *Cân-*

tările speranței și Trâmbițe de argint, care se găsesc astăzi prin comunități, au trecut toate, ca și concepție, aranjare, scriere și multiplicare, prin mâinile sale de aur. Faptele n-au putut trece neobservate și, după „uzanța” vremii, a rămas de două ori (1970 și 1972) fără autorizarea Departamentului Cultelor de a mai activa în cadrul cultului. Revenind, ocupă funcția de secretar de redacție și apoi consilier la Conferința Muntenia. În anul 1978, a fost hirotonit ca pastor.

Om de suflet și cu mâini de aur, a folosit la maximum autorizările pentru tipărituri, în multe rânduri, în multe feluri.

De numele lui este legată și editarea celor opt volume *Documentar*, cu material pentru pastori, prezbiteri și tineri, pe lângă cele rămase necunoscute.

O dată cu ieșirea la pensie, este chemat să lucreze iar în locul pe care-l îndrăgise, pentru care se formase, unde era în elementul său, la editură.

A fost ca un Natanael, om fără vicleșug, care a trecut prin viață lăsând un exemplu vrednic și greu de urmat.

Cu câteva zile înainte de a împlini 73 de ani, în sfatul cerului s-a luat hotărârea ca fratele Octavian Coconcea să treacă la odihnă, în urma unei suferințe scurte, dar profunde.

Cu el s-a împlinit cuvântul: „Ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează” (Apoc. 14,13).

Kovács

György (28 septembrie 1921, Bilghez, Sălaj - 22 ianuarie 2000), pastor pensionar. Fratele Kovács György s-a născut al doilea copil din

cei șapte ai unei familii reformată. În anul 1938, prin botezul biblic, a devenit membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Încă în anul acela a dat examen de admitere la Institutul Biblic de la Brașov-Stupini, devenind studentul acestuia.

În anul 1947, s-a căsătorit și a început activitatea de pastorație, slujind la Brașov, Reghin, Baia-Mare, Târgu Mureș. A fost gata, dacă era nevoie, să meargă 50 km cu bicicleta sau pe jos ca să întărească și să încurajeze frățietatea pe care o păstora.

În perioada 1951-1952, timp de nouă luni, a fost deținut la Canalul Dunăre-Marea Neagră pentru credința sa.

În anul 1986, a fost pensionat și, după aceasta, și-a continuat activitatea până la moarte. În data de 8 ianuarie, după ce a servit Sfânta Cină în localitatea Luduș, comunitatea Roșiori, starea sănătății i s-a agravat brusc. După două săptămâni, a încetat din viață.

Zaharia Mateiaș (15 mai 1931, Tencănuș, Dolj - 9 februarie 2000, București). Fratele Mateiaș, la șase luni, rămâne fără mamă. După o copilărie tristă, urmează ucenicia la stăpân și mai grea. După armată, încheie legământ cu Domnul Hristos prin botez. În tot acest timp, și-a găsit refugiu în Scriptură și în Spiritul Profetic, pe care le citea cu mare pasiune.

La 23 de ani, se căsătorește cu Aurelia Ilinoiu din Murgăși. Împreună au două fete, cea mică Lizica, fiind căsătorită cu pastorul Petre Teofil.

În 1974, îi moare soția. După ieșirea la pensie, trăiește retras în satul

natal. În decembrie 1999, descoperă în corpul său un cancer în ultima fază. Evoluția este rapidă și fratele Mateiaș închide ochii cu deplină încredințare în învierea dreptilor prin Hristos cel viu.

Alexandru Năfornită (20 martie 1895, Șiscani-Huși, Vaslui - 10 mai 1998, S.U.A.). Un adevărat patriarh al zilelor noastre, Alexandru Năfornită trăiește cu o lună și trei săptămâni peste 103 ani. În 1920 primește credința adventă, fiind botezat de venerabilul Ștefan Demetrescu. Bătut de oamenii din comună, chiar și atunci când i-au rupt o mână, el continuă să

rămână credincios legământului încheiat cu Mântuitorul Său. După căsătorie, locuiește 60 de ani în Bacău, fiind membru în comitetul bisericii peste jumătate de veac. După alți 10 ani, petrecuți în București, la vârsta de 97 de ani emigrează în S.U.A., trăind alături de alți membri ai familiei, nepoți și strănepoți, până când închide ochii în așteptarea fericitei nădejdi advente.

Erată. Numele corect al sorei decedate la 15 iunie 1999 în Suedia (vezi *Curierul Adventist*, august-septembrie 1999) este **Lupa Tajti**.

Ne întâlnim iarăși pe ultima pagină a revistei, după ce ați parcurs cel puțin o parte a articolelor. Să vedem dacă ne-au plăcut aceleași lucruri.

Articolul veteranului adventist Bert Beach dezvoltă, cu limpezime și curaj, raportul dintre libertate și responsabilitate, dintre alegere personală și loialitate față de biserică. Cred că toți putem să învățăm ceva de aici, atât cei care avem înclinația ca, din râvnă pentru Casa Domnului, să exagerăm latura disciplinei în viața bisericii, cât și cei care, conștient sau nu, punem părerile și planurile proprii mai presus de voința corpului bisericii. Este necesar să luptăm pentru afirmarea libertății în societate, dar să nu uităm că biserica este cel mai potrivit loc în care să arătăm că luăm în serios pentru noi înșine ceea ce le spunem altora.

Probabil că, îndelung așteptate, informațiile despre sesiunea de la Toronto au răspuns multor întrebări. Însemnările de jurnalul african au reaprins flacăra viziunii misionare care, iată, poate astăzi să se transforme în realitate. Școala de asistenți medicali de la Brăila este un cadru foarte prielnic pregătirii pentru misiune.

Numărul următor va fi dedicat, în mare parte, rapoartelor și informațiilor de la Adunarea Generală a Uniunii.